

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ.

Τόμος Α΄.

ΑΡΙΘΜ. 10 (82).

Συνδρομή έρχομένη από 1. Ιανουαρίου και 1. Ιουλίου έκαστου έτους, έξάμηρος μόνον και προπληρωσία: Πανταχού φράγκ. χρ. 10 ή μάκρ. 8.

ΕΤΟΣ Α.

τη 15/27. Μαΐου 1888.

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΒΡΑΣΙΛΙΑΣ ΔΟΜ ΠΕΤΡΟΣ Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Από του έαρος του παρελθόντος έτους διατρίβει εν Εύρώπη ξένος μονάρχης, του οποίου ή σφίξις προούκλεσε κατ' αρχάς μεγάλην περιέργειαν, μεταβληθείσαν κατόπιν εις γενικήν συμπάθειαν και αγάπην εν τε Γαλλία και εν Γερμανία, ο αυτοκράτωρ της ευρείας και έκτεταμένης χώρας Βρασιλίας, ο μόνος εν τῷ δημοκρατικῷ νέῳ κόσμῳ μονάρχης, Δόμ Πέτρος ο δεύτερος. Η σφίξις αὐτοῦ θα διήγειρεν ἀναμφιβόλως μεγάλας προσδοκίας εις τὰ φιλοθεάμονα και περίεργα πλήθη, ἅτινα περιέμενον νὰ ἴδωσιν έκτάκτως λαμπράν, με ἀδάμαντας νεκοσμημένην συνοδίαν ὡς παρά τῷ Σάχη της Περσίας.

Ἄλλ' ἡ ἀπλότης και τὸ ἀπέριττον τοῦ αυτοκρατορικοῦ ζεύγους, ἀπεχθανομένου πᾶσαν περιττήν πομπήν και μεγαλοπρέπειαν, διέψευσε τὰς προσδοκίας ταύτας: εις θαλαμηπόλος και μία κυρία της τιμῆς (ὁ ἀντικόμης και ἡ ἀντικόμηςσα de Carapebùs), ὁ θαλαμηπόλος Vicomte de Nioae και ὁ ἀρχίατρος Vicomte

ΚΛΕΙΩ. ΤΟΜΟΣ Α΄.

de Motta Maia συνώδευσαν μόνοι τὸν αυτοκράτορα και τὴν σύζυγόν του εις Εύρώπην. Οἱ ὑπηρεταὶ της μεγάλης ταύτης οικογενείας εἶναι εὐαρίθμητοι.

Δόμ Πέτρος ὁ Β΄. ἐγεννήθη τῇ 2. Δεκεμβρίου 1825 και εἶνε ἕγγονος τοῦ βασιλέως της Πορτογαλίας Ἰωάννου Α΄., τοῦ οποίου ὁ διάδοχος εν Βρασιλία δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντιστῆ εις τὴν ἐκ της Ἀμερικανικῆς ἐπαναστάσεως γεννηθείσαν τάσιν πρὸς ἐθνικὴν αὐτονομίαν, ἀλλὰ τεθείς ἐπὶ κεφαλῆς της πρὸς ἀπελευθέρωσιν κινήσεως ἀνεκηρύχθη τὸ 1822 αυτοκράτωρ τοῦ νεαροῦ κράτους. Ἦδη τὸ 1881 Δόμ Πέτρος ὁ πρῶτος παρητήθη τοῦ θρόνου, παραχωρήσας αὐτὸν εις τὸν ἐξαετῆ υἱόν του, ὅστις ἔκτοτε διατελεῖ ἐπὶ πενήκοντα και ἑπτὰ ἔτη κατέχων τὸ αυτοκρατορικὸν ἄξίωμα. Ὡς γόνος τοῦ οἴκου Braganza, διὰ της μητρός του, ἡ ὁποία ἦτο θυγάτηρ τοῦ αυτοκράτορος της Αὐστρίας Φραγκίσκου Α΄. και ἀδελφῆ της συζύγου τοῦ Ναπολέοντος,

ΔΟΜ ΠΕΤΡΟΣ Β΄.

Αὐτοκράτωρ της Βρασιλίας.

καὶ διὰ τοῦ γάμου του μετὰ μιᾶς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σικελίας Φραγκίσκου ὁ Δόμ Πέτρος Β'. συνδέεται διὰ συγγενικῶν δεσμῶν πρὸς πάσας τὰς βασιλευσάσας καὶ ἀνατραπεύσας δυναστείας τῆς Εὐρώπης. Ἐἶνε ἀνεψιὸς τοῦ Ναπολέοντος καὶ σύγγαμβρος τοῦ πρίγκηπος τοῦ Joinville. Ἐκ τῶν τεσσάρων τέκνων τοῦ ζῆ μόνον ἡ πρεσβύτερα του θυγάτηρ Donna Isabella ἐγγόνους ὅμως ἔχει τὸ αὐτοκρατορικὸν ζεῦγος ἐπτά, ἐξ ὧν ὁ πρεσβύτερος Dom Pedro von Sachsen-Koburg συνοδεύει ὡσαύτως τὸν αὐτοκράτορα εἰς τὸ ταξιδεῖόν του ἐν Εὐρώπῃ.

Κατὰ τὸ Βρασιλιανὸν πολίτευμα — ὅπερ εἶνε παρὰ τῷ τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας τὸ ἀρχαιότατον καὶ ἐλευθεροφρονέστατον — ὁ αὐτοκράτωρ, τοῦ ὁποίου ὁ θρόνος κατὰ τὸ δίκαιον τῆς πρωτοκαρίας ἀνευ διακρίσεως φύλου κληρονομεῖται, φέρει τὸν τίτλον: „Imperador constitucional e defensor perpetuo do Brazil.“ Τὸν τίτλον τοῦτον φέρει ὁ Δόμ Πέτρος ἐπαξίως καὶ ἐν πλήρει δικαιοματί ὄχι μόνον ἐνεκα τῶν ἐνδόξως περατωθέντων ἐμφυλίων πολέμων, ὄχι μόνον ἐνεκα τῆς νίκης-τῆν ἤρατο κατὰ τὸν φρικτὴν πόλεμον μετὰ τῆς Παραγουάης ὡς δικτάτωρ Lopez (1865 μέχρι 1870), ἐκ τῶν συνεπειῶν τοῦ ὁποίου πολέμου ἡ Βρασιλία πάσχει οικονομικῶς καὶ θὰ πάσχη εἰσέτι ἐπὶ μίαν ἀνθρώπων γενεάν, ἀλλὰ κυρίως ἐνεκα τῶν ἀξιωματιμωθέντων ἐπὶ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἀνθρωπισμοῦ τῆς χώρας του μεταρρυθμίσεων. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, καθ' ὃ ἀπεπερατώθη ὁ γαλλογερμανικὸς πόλεμος, ἐν Βρασιλία ὁ Δόμ Πέτρος ἐδημοσίευσεν τὸν περί δούλων νόμον. Ἄν καὶ πᾶσα ἡ τῶν ἀγρῶν καλλιέργεια ἐν Βρασιλία ἐκτελεῖται ὑπὸ δούλων ἐνεκα τῆς ἀδρανείας καὶ νωθρότητος τῶν ἰθαγενῶν ἐλευθέρων, ἐν τούτοις ἐκηρύχθησαν ἐλευθερά πάντα τὰ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου καὶ ἐξῆς γεννώμενα ἐκ δούλων γυναικῶν τέκνα καὶ ἐξηγοράσθησαν ἄξιοι ἐλευθερίας δούλα διὰ τινος ἐπὶ τοῦτο προωρισμένου χρηματικῆς κεφαλαίου, τὸ ὁποῖον σήμερον ἀνέρχεται εἰς εἴκοσι καὶ ἕξ ἑκατομμύρια μάρκων καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου ἔλαβον τὴν ἐλευθερίαν τῶν δέκα πέντε χιλιάδες ἀνθρώπων, ἐνῶ ἀπ' ἑτέρου ἡ ἰδιωτικὴ ἀρχεβουλία κατὰ τὰ τελευταῖα δώδεκα ἔτη ἀπληθεύωσεν ὑπὲρ τὰς ἐξήκοντα χιλιάδας δούλων ἐργατῶν, χωρὶς ἡ ἐλάττωσις αὐτῆ τῶν ἐργατῶν νὰ δυνήθῃ νὰ ἀναπληρωθῇ, ὅπως ἐν τῇ βορείῳ Ἀμερικῇ, διὰ τῆς εἰσορῆς ξένων ἐργατικῶν δυνάμεων. Τώρα ζῶσιν ἐν Βρασιλία ἀκόμη περὶ τὰς ἑξακοσίας μόνον χιλιάδας δούλων. Ἐκτὸς τούτου πολλοὶ ἄλλοι φιλελεύθεροι νεωτερισμοί, ὡς ὁ περί ψηφοφορίας νόμος, ὁ περί συναικισίων, ὁ ἐνεκα τῶν μακρῶν ἀποστάσεων μὴ δυνάμενος εἰσέτι νὰ ἐκτελεσθῇ νόμος περί ἀναγκαστικῆς εἰς τὰ σχολεῖα φοιτήσεως, θὰ λαμπρύνωσιν ἐτι μᾶλλον εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Βρασιλίας τὴν διοίκησιν τοῦ Δόμ Πέτρο Β'. Εἰς τὴν συνετήν, διαλλακτικὴν αὐτοῦ πολιτικὴν ὑφέλιται ἡ διατήρησις τῆς μοναρχίας καὶ τῆς τάξεως ἐν μέσῳ τοῦ ὑπὸ τῆς ἀπεριορίστου ἐλευθεροτυπίας ὑποτροφεμένου καὶ προαγομένου πατριασμοῦ ἀνευ τοῦ Δόμ Πέτρο τὸ κράτος θὰ διεμελίετο εἰς διαφόρους ὁμοσπονδικὰς πολιτείας. Τὴν οἰκτρὰν ὅμως οικονομικὴν κατάστασιν τῆς χώρας ἀδυνατεῖ ἡ καλὴ θέλησις τοῦ αὐτοκράτορος νὰ ἐπαυροθῶσιν μίσοι καὶ ἀμφίχθονες καὶ μαῦροι ἐνεχάρων πολὺ βαθέως τὴν ἐαυτῶν σφραγίδα ἐπὶ τῶν κατοίκων τῆς χώρας καὶ ἐπεξέτειναν πανταχοῦ τὴν ὀλεθρίαν αὐτῶν ἐπιρροήν.

Εἰς τὴν προσωπικὴν ὑπόληψιν, ἧς ἀπολαύει ὁ Δόμ Πέτρος ἐν Βρασιλία, εἰς τὰς πρὸς διάδοσιν καὶ προαγωγὴν τῶν φώτων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ διηγετικὰς προσπαθείας του,

εἰς τὴν σχεδὸν ἐξεζητημένην ἀπλότητα καὶ λιτότητα τοῦ βίου του ἐν χώρᾳ ἀμφιβόλου ἠθικότητος ἠδύνατο κατὰ πρῶτιστον λόγον ν' ἀποδοῖ ἡ ἀσφάλεια τῆς χώρας του ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω τοῦ διαμελισμοῦ κινδύνων. Τὸ αὐτοκρατορικὸν ζεῦγος διαμένει συνήθως ἐν Rio de Janeiro, κατὰ δὲ τὸ θέρος ἐν Πετροπόλει. Ἡ μετριοφροσύνη καὶ εὐπροσηγορία τοῦ σοφοῦ μονάρχου καὶ τῆς συζύγου του ἐνεποίησαν καὶ ἐν Γερμανίᾳ, καὶ μάλιστα ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ ἐπὶ ἀπλότητι τῶν τρόπων καὶ φιλανθρωπικῶς διακρινόμενου μεγάλου δουκὸς τῆς Βάδης βαθυτάτην ἐντύπωσιν. Ἡγεμονικὴ πομπὴ καὶ μεγαλοπρέπεια εἶνε ἐν τῇ Βρασιλιανῇ αὐτῇ παντελῶς ἄγνωστος. Δις τῆς ἐβδομάδος ἀνοίγονται τὰ αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα εἰς τοὺς παρὰ τῇ αὐτῇ δεκτοῦς. Ὁ Dom Pedro καὶ ἡ Donna Thereza ὑποδέχονται αὐτοὺς ἀκριβέστατα κατὰ τὰς ὁρισμένας ἡμέρας καὶ ἔχουσι πάντοτε εἰς ἕκαστον ἐπισκέπτῃν ν' ἀπευθύνωσιν ὀλίγας φιλοφρονεστάτας λέξεις. Μεθ' ὅλην τὴν διακρίνουσαν αὐτοὺς οἰκονομίαν, παρέχουσιν ἐκ τῆς μετριάς ἐπιχορηγήσεως τοῦ στέμματος (= δύο ἑκατομμύρια φράγκων, ἐνῶ ὁ Ναπολέων εἶχε 12 ἑκατομμύρια) διὰ φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ, νοσοκομεία, σχολεῖα καὶ τὰ παραπλήσια σημαντικὰ ποσά. Ὅπου ἡ οἰκτρὰ οἰκονομικὴν κατάστασιν τοῦ κράτους δὲν ἐπιτρέπει δημοσίας δαπάνας πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν, ἐκεῖ παρουσιάζεται προθυμότητα τὸ ἰδιαίτερον ταμεῖον τοῦ αὐτοκράτορος. Οὕτω κέκτηται ἡ πρωτεύουσα τοῦ κράτους ἐν γυμνάσιον Δόμ Πέτρο Β', ἐν κατάστημα τυφλῶν καὶ κωφῶν ἄλλων, μίαν ἱατρικὴν σχολὴν μὲ τὰ νεώτατα καὶ πολυτιμότερα διδακτικὰ μέσα καὶ ἐργαλεῖα, μεγαλοπρεπέστατον νοσοκομεῖον μὲ δισχιλίαν κλίναν (Casa de Misericordia), ὅλα ταῦτα συντηρούμενα κατὰ μέγα μέρος ἐκ τῆς αὐτοκρατορικῆς γάξας, ἐνῶ ἀπ' ἑτέρου ἡ γενναϊφρων σύζυγος του ἐν Πετροπόλει ἔχει ἰδρύσῃ μέγα νοσοκομεῖον καὶ συντηρεῖ πλεῖστα ἄλλα φιλανθρωπικὰ καταστήματα. Ὡσαύτως πρὸς κατασκευὴν προτεσταντικῶν ναῶν συνεισέφερε μὲγάλα χρηματικὰ ποσὰ ὁ καθολικὸς μονάρχης.

Μὲ τὰ φιλανθρωπικὰ ταῦτα αἰσθητήματα συμβαδίζουσι παρὰ τῷ Δόμ Πέτρῳ ἐκτάκτως ζωηρὸν ἐνδιαφέρον πρὸς πᾶν ὅ,τι συσχετίζεται ὅπως δήποτε πρὸς τὰς ὠραίας τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας, ἐξαιρετικὴ ἀγάπη τῆς μετὰ τῶν καλλιτεχνῶν, ποιητῶν καὶ σοφῶν ἀνδρῶν συγκοινωνίας. Ἐκαστος ἐνθυμεῖται τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Δόμ Πέτρο πρὸς τὸν Βίτορα Οὐγῶ τὸ 1878, καθ' ἣν ὁ Γάλλος ποιητὴς ὑπεδέχθη τὸν μονάρχην ὡς ἐγγονοῦ τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου. Καὶ ἐν Baden-Baden ὁ Δόμ Πέτρος συναναστρέφετο ἐλευθέρως μὲ τοὺς ἐξόχους ἀνδρας πάντων τῶν ἐθνῶν οὕτε ἀπῆξίου νὰ ὑποδέχῃται παρ' αὐτῷ ἀνθρώπους κατωτέρων κοινωνικῶν τάξεων. Οὐδεμία συλλογὴ, οὐδεμία πινακοθήκη, οὐδὲν ἐργαστήριον ζωγράφου, οὐδὲν μνημεῖον τῆς τέχνης διαφεύγει τὸν ἀείποτα πρὸς νέαν πνευματικὴν τροπὴν ὀργῶντα μονάρχην. Ἐν ἡλικίᾳ ἐξήκοντα καὶ τεσσάρων ἐτῶν ἔχει ὅλων νεανικὴν φιλομάθειαν: ὁ νεαρὸς Γερμανὸς ἀσιανολόγος Dr. Christian Seybold δίδει δύο ὥρας τὴν ἡμέραν εἰς τὸν γηραιὸν μαθητὴν του μαθητήματα ἐβραϊκῆς, ἀραβικῆς, σασκρικῆς καὶ ἄλλων ἀνατολικῶν γλωσσῶν. Εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας ἔχει ὁ Δόμ Πέτρος ἰδιαίτερον κλίσιν. Καθ' ἕκαστον μῆνα προεδρεύει ἐν τῷ αὐτοκρατορικῷ ἀνακτορῶ τῶν συνεδριάσεων τοῦ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἰδρυθέντος ἱστορικοῦ, γεωγραφικοῦ καὶ ἐθνογραφικοῦ ἰνστιτούτου ἐν Ρίω. Ὑπὸ τὸ ὄνομα Dom Pedro d'Alcantara εἶνε γεγραμμένος ὡς μέλος εἰς τοὺς καταλόγους πολλῶν εὐρωπαϊκῶν ἐπιστη-

μονικῶν συλλόγων καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος ἐν Παρισίοις ἔκαμε τόσον ἐλευθερὰν χρῆσιν τῶν δικαιωμάτων του ὡς μέλους, ὥστε εἰσῆγαγεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν (Académie des Sciences) τὸν ἐγγονοῦ καὶ συνταξιδιωτὴν του Dom Pedro, τὸν πρεσβύτερον υἱὸν τῆς ἐν ἔτει 1871 ἀποθανούσης θυγατρὸς του Leopoldine. Ὁ νεαρὸς πρίγκηψ, ὅστις ἄγει τὸ 22^{ον} ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ ἔκαμεν ἐμβριθεῖς σπουδὰς καὶ ὑπέστη ἤδη τὰς ἐξετάσεις του ἐν τῷ πολυτεχνεῖῳ τοῦ Ρίω, ὠμίλησεν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν περὶ κρυσταλλογραφίας ὀρυκτῶν τινῶν τῆς πατρίδος του.

Ἐκτακτον κλίσιν πρὸς τὴν μουσικὴν ἐκκληρονομήσεν ὁ Δόμ Πέτρος παρὰ τοῦ πατρὸς του, ὅστις πολλαχῶς ἀνεφάνη ὡς μελοποιὸς καὶ μεταξὺ πολλῶν ἄλλων συνθέσων ἐμελοποίησε καὶ τὸν ὕμνον τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Βρασιλίας „Hymne de l'Independance de Bresil“ καὶ μίαν Overture à grand Orchestra παιχθεῖσαν ἐν τῷ ἰταλικῷ θεάτρῳ. Δόμ Πέτρος ὁ Β'. συνετέλεσε δραστηρίως εἰς τὴν αὔξησιν τῆς τοῦ Wagner λατρείας καὶ εἰς τὰ ἐγκαίρια τοῦ ἐν Bayreuth θεάτρου παρέστη μάλιστα προσωπικῶς.

Ἡ πολυμάθεια αὐτῆ τοῦ Βρασιλιανοῦ μονάρχου καὶ τὸ ζωηρὸν αὐτοῦ ἐνδιαφέρον πρὸς πᾶν προῖον τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος καθίσταται ἐτι μείζονος θαυμασμοῦ ἄξια ἐκ τῆς ἀντιθέσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν ἄλλως μὲν εὐφυῶ ἀλλ' ἐπὶ με-

γάλη ἀδιαφορία πρὸς πᾶσαν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἐπιπολαύτητι διακρινόμενον λαὸν τῆς Βρασιλίας. Μεγάλη εἶνε ὡς ἐκ τούτου καὶ ἐπαξίως ἐκτιμᾶται ἡ ἐπίδρασις τοῦ σοφοῦ μονάρχου ἐπὶ συμπάσης τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ἐν τῇ χώρᾳ του.

Λίαν εὐνοϊκὸν εἶνε διὰ τε τὸν ἡγεμόνα καὶ διὰ τὸν λαὸν του ὅτι ὁ Δόμ Πέτρος κατέλιπε τὴν χώραν του ἐπ' ἀόριστον χρόνον χάριν τῆς πολυτίμου υγείας του εἰς τὴν φροντίδα τῆς μελλούσης κληρονομίου τοῦ θρόνου Δόννας Ἰσαβέλλης, συζύγου τοῦ κόμητος d'Eu ἀρχιστρατήγου τοῦ Βρασιλιανοῦ στρατοῦ.

Ἡ παρούσα κατάστασις τῆς υγείας τοῦ Δόμ Πέτρο εἶνε κατὰ νεωτάτας εἰδήσεις λίαν δεινὴ. Ὁ σοφὸς αὐτοκράτωρ διαμένει ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐν Μεδιολάνοις, ἐνθα ἐσχατὸς προσεβλήθη ἐπανειλημμένως ὑπὸ ἀποπληξίας. Αἱ δύο ἀδελφαὶ αὐτοῦ, ἡ πριγκήπισσα τοῦ Joinville καὶ ἡ δούκισσα τοῦ Aquila, αἱ σύντροφοί τῆς νεανικῆς του ἡλικίας, ἀφίκοντο πρὸ μικροῦ καὶ διαμένουσιν παρ' αὐτῷ. Κατ' ἀρχὰς ὁ αὐτοκράτωρ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὰς ἀναγνωρίσῃ ἀλλὰ κατόπιν ἔδωκε σημεῖα ἀναγνωρίσεως καὶ ἐκινήθη ὡς νὰ ἤθελε νὰ σφίξῃ αὐτῶν τὰς χεῖρας. Ὁ ἱατρός Δρ Charcot θεωρεῖ τὸν κίνδυνον ἦττον ἀπειλητικόν ἢ ὅτι προσεδόκα, ἀλλ' ἐν τούτοις συνιστᾷ εἰς τὴν αὐτοκράτειραν νὰ μὴ ἔχη μεγάλας ἐλπίδας.

Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ὑπὸ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΖΩΜΑΡΙΑΟΥ.

(τέλος.)

Κατὰ δὲ ταῦτα ἐφείλομεν νὰ διανοηθῶμεν ὅτι τὸ Ἀσκληπιεῖον ἐν στιγμῇ φανατικοῦ παροξυσμοῦ κατεστράφη ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν. Τοῦτο θὰ συνέβη περὶ τὰ τέλη τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος, διότι ὁ Πρύταλος ἑλθὼν εἰς Ἀθῆνας τὸ 429 ἀπέθανεν αὐτοῦ τὸ 489. Ἐπὶ τοῦ καταστραφέντος ἱεροῦ ᾠκοδομήθη χριστιανικὴ ἐκκλησία. Τὸ εὐήλιον καὶ νήγιον τοῦ τόπου, ἐτι δὲ τὸ ἀφθονον τοῦ ὕδατος καὶ τῆς ξυλείας συνεβάλοντο ὅπως ἰδῶται ἐνιδρυθῶσιν ἐν αὐτῷ, ὡς ὑπεμφαίνεται οὐ μόνον ἐκ τῶν πολλῶν φρεάτων, ἀλλὰ μάλιστα ἐκ νομισμάτων εὐρέθεντων ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ ἐν ἐνὶ μὲν μέρει 36, ἐν ἐτέρῳ δὲ 57, ἀπάντων χρυσῶν ἐκ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Ἡρακλείου (613—641) καὶ τῶν ἐπομένων αὐτῷ διαδόχων. Εἰς τὴν κατὰ τὴν ἕκτην ἑκατονταετηρίδα ἐνιδρυθεῖσαν ἀποικίαν περὶ τὴν ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου Ἀσκληπιεῖου κτισθεῖσαν ἐκκλησίαν ἐμελλε μετὰ ταῦτα νὰ ἐπισκήψῃ θύελλα καταστροφῆς ἰσοπεδώσασα τὰ πάντα. Ἐξω λόγου τιθεμένης τῆς πολιορκίας τῆς Ἀκροπόλεως ὑπὸ τοῦ Σγουροῦ καὶ τῆς Τουρκικῆς κατακτήσεως (1458) ἐπενεγκούσης τῇ πόλει σχετικῶς ὀλίγην βλάβην, φαίνεται ὅτι τὸ ἔργον τῆς δεινῆς καταστροφῆς ἐξετελέσθη τὸ 1311 κατὰ τὴν ἑλωσιν καὶ λεηλασίαν τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τῶν ἀγρίων σιφῶν

Καταλανῶν, ἐμπρησάντων καὶ τὸ πρὸς τὴν μεσημβρινὴν Ἀκροπόλεως τμήμα τῆς πόλεως· ἐπὶ τῶν ἐρειπῶν ὕστερον ὡς ἐπὶ τάφου στρώματα χρώματος, ἅτα σχεδιογραφήματα τῆς Ἀκροπόλεως περιελάσιν μεσημβρινὴν κλιτὸν ἀνίκητον καὶ ἔρημον καί, πλὴν τοῦ Ross ἐμφθέντων τριῶν σωρῶν χρώματος, ἐν ἧς εἰ διετέλει καὶ πρὸ τῶν ἀνασκαφῶν τῆς ἀρχαιολογίας, πρβ. Koehler, Mitth. d. Inst., B. II, σ. 258 κ.,

Πρακτ. ἀρχ. ἐτ. 1877, σελ. 14 κ.; 1878, σελ. 6 κ. καὶ P. Girard, L'Asclépieion d'Athènes d'après des récentes découvertes 1881.

Περὶ τοῦ ἐπὶ Ῥηγίλλῃ θεάτρου Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, ὅπερ μέχρι τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τῆς προηγουμένης ἑκατονταετηρίδος νομιζόμενον θεάτρον τοῦ Διονύσου ἀνεγνωρίσθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Chandler, ὡσαύτως δὲ καὶ περὶ τῶν ἀπὸ τῆς τετάρτης π. χ. ἑκατονταετηρίδος μέχρι τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχῆς γενομένων ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως μεταβολῶν πραγματευθέντες διὰ βραχέων ἐν τῷ πρώτῳ τῆς ἐκδόσεως ταύτης μέρει ἀφικνούμεθα νῦν εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου τοῦ Boetticher· αἱ ἀνασκαφαὶ ὅμως ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἐξακολουθοῦσιν, ἡ δὲ ἀρχαιολογικὴ ἐταιρία σκοπεῖ νὰ ἀνασκάψῃ ὅλον τὸ περὶ τὴν Ἀκρόπολιν περίχωμα μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς Ἀκροπόλεως τοῦ Boetticher ἐγένοντο ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ βράχου πλεῖστα εὐρήματα, ὅν ἀνεκαλύφθη ὁ ναὸς τοῦ Αὐγούστου καὶ τῆς Ῥώμης, ἕτερα λείψανα τοῦ ἀετώματος τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τῆς Ἀθηνῶν ἐκ πορῖνου λίθου ἀποτελουῦντα μέρος τῆς παραστάσεως τοῦ ἀγῶνος τοῦ Ἡρακλέους πρὸς τὸν Τρίτονα, τὰ θεμέλια τῶν μεγάρων τοῦ Πεισιστράτου ἢ τῶν πρὸ αὐτοῦ οἰκησάντων τὴν Ἀκρόπολιν βασιλέων, ἐτι δὲ πρὸς τούτοις δύο κορμοὶ ἀγαλμάτων καὶ κεφαλὴ γρυπὸς ἐκ πορῖνου λίθου καταλεγόμενα ἐν τοῖς ὀρχαιοτάτοις μνημείοις τῆς ἄττικῆς γλυπτικῆς, πρβ. Philol. Wochenschrift, ἀρ. 5. Ἐν Βοιωτίᾳ ἀνεκαλύφθη τὸ ἱερόν τῶν Καβείρων, ἐν Ἐλευσίνι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων Δ. Φιλίου Ῥωμαϊκὸν οἰκοδόμημα ἰδρυθὲν τοῖς θεοῖς καὶ τῷ αὐτοκράτορι, οὐδεμία δὲ σχεδὸν ἡμέρα παρέργεται ἀνευ ἀρχαιολογικῆς ἀνακαλύψεως ἐν τῇ κοιτίδι τῆς ἀνθρωπίνης παιδείας καὶ ἡμερώσεως. Ἐάν

δὲ οἱ Ἴταλοι ἐν καιρῷ ἐτέλεσαν ἑορτὴν ἐπὶ τοῖς εὐρήμασι τῆς Πόμπης, μετ' Ἰσοῦ δικαίου δύνανται καὶ οἱ Ἕλληνες νὰ πανηγυρίσωσιν ὁμοίαν πανηγύριν ἐπὶ τῇ ἀποκαλύψει τοιούτων καὶ τοσοῦτων θησαυρῶν μάλιστα ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς Παλλάδος.

Οὐχὶ ὡς ὁ ἱερός τῆς Ὀλυμπίας χώρος ὑπὸ βαρβάρων καὶ ὑπὸ σεισμῶν κατερειπώθει, ἐν δὲ τῇ ῥοδιαζούσῃ ἄμμῳ καὶ τῆς ποταμίου ὕδασι βοθισθεὶς ἐξηλείφθη ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς, ἐγένετο καὶ ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν ἄφαντος, ἀλλ' ὁ Παρθενῶν, τὰ Προπύλαια, τὸ Ἐρεχθεῖον καίπερ ἡρωτηριασμένα πρόκεινται καὶ νῦν ἀψευδεῖς μάρτυρες τοῦ παρελθόντος μεγαλείου καὶ τῆς λάμπους τῆς πόλεως. Οὐδαμοῦ γῆς παρήχθη οὐδὲ θὰ παραχθῆ ποτε, ὡς ἐν τῇ Ἀκροπόλει τοιοῦτος ἀρμονικὸς συνδυασμὸς τέχνης καὶ φύσεως. Ὅπως δὲ τὰ προϊόντα τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας καὶ μάλιστα τὰ ὁμηρικὰ ποιήματα θὰ διαμένωσιν εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα ἀνυπέβλητα, ἐφ' ὅσον ἐπὶ τῆς γῆς θὰ ζῶσιν ἄνθρωποι, οὕτω καὶ τὰ ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαίας τέχνης μάλιστα δὲ ὁ Παρθενῶν θὰ θαυμάζηται ἐφ' ὅσον τὰ ἀνθρώπινα ὄμματα θὰ βλέπωσιν. „Ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, λέγει ὁ Michaelis, εἶναι καὶ θὰ διατελῆ οὕσα τὸ ὕψιστον τέμμα, πρὸς ὃ τείνει ἕκαστος τῆς ἀρχαίας τέχνης φίλος. Καὶ αὐτοὶ οἱ θησαυροὶ τοῦ βρεττανικοῦ Μουσείου, ὅσον πολύτιμοι καὶ ἂν εἶναι δὲν δύνανται νὰ ἀντικαταστήσωσιν τὴν ἐκπληξὴν καὶ τὸν θαυμασμόν, ὃν ἐμποιεῖ ἡ θεὰ τῆς Ἀκροπόλεως· διότι αὐτῇ τὰ πάντα συνδέονται ἀρρήκτως πρὸς ἀλλήλα· ἐνταῦθα ὑπάρχει ἡ φύσις, ἐξ ἧς ἡ τέχνη αὕτη προήλθεν· τὸ σχῆμα τῆς βάσεως τοῦ Παρθενῶνος καὶ τῆς ὄλης αὐτοῦ οἰκοδομῆς συνάδει κάλλιστα πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ βράχου; ὃν στεφανοῖ ἐκ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ μετάγεται τὸ βλέμμα ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὸ πεντελικὸν ὄρος, ἐκ τῶν λιθοτομιῶν τοῦ ὁποῦ ἐλήφθη ἡ ὄλη τοῦ ναοῦ. Ἡ ἀπλότης τοῦ ἐναρμονίου ὄλου καὶ ἡ τελεία λεπτότης τῶν καθ' ἕκαστον, ἐτι δὲ πρὸς τούτοις καὶ ἡ τῶν χρωμάτων ποιικιλία, ἧτις ἐκόσμηε τὸν ναὸν — πάντα ταῦτα ἐλήφθησαν ἐκ τῆς περιβαλλούσης φύσεως. Ἡ τέχνη ὡς εὐμαθὴς μαθήτρια ἅμα δὲ καὶ ὡς ὠραιότερα θυγάτηρ ὠραίας μητρὸς συνεχίζει καὶ ἀποτελεῖ ἕπερ ἡ φύσις ὑποτυποῦσιν οἰοεὶ ἐν προπλάσματι· ὁ τεχνίτης εἰσέδυσεν εἰς τοὺς σκοποὺς τοῦ δημιουργοῦ καὶ ἐπέθηκε τὴν κορωνίδα εἰς τὸ δημιούργημα τῆς φύσεως. Ἐὰν δὲ τις ἐν τῷ ἀπλέτῳ τῆς ἡμέρας φωτὶ λυπῆται παρατηρῶν τὴν ἐρήμωσιν καὶ τὴν καταστροφὴν, ἣν ἀνθρώπινος χεὶρ καὶ ἀνθρώπινος ἀλογία ἐπήνεγκον εἰς τὸ θεῖον τοῦτο ἔργον, ἐάν τις νομῆξ ἀδύνατον νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ ὄλον ἐν τοῖς κατακερματισμένοις αὐτοῦ μέρεσιν, οὕτως ἂς ἀναμείνῃ τὴν νύκτα. Τίς δύναται νὰ λησμονήσῃ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν αἰσθάνεται· ἐξερχόμενος τῆς στοᾶς τῶν προπυλαίων ὑπὸ τὸ σεληνιαῖον φῶς; ἐνταῦθα ἐπενεργεῖ τὸ ὄλον, ἡ δὲ ἐπτοημένη φαντασία ἀναπληροῖ τὰ κενὰ καλύπτουσα τὰς ἐπενεχθείσας παραμορφώσεις· ὁ μικρὸς καὶ ἡμερὸς τῆς Παλλάδος ναὸς

δεικνύει ἐτι καὶ νῦν τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ χάριν ὑπερθεὶν δὲ ἴσταται τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκ κίωνων δάσος τοῦ γιγαντιαίου ναοῦ. Παρέρχεται τις τοὺς Χριστιανοὺς καὶ τοὺς Τούρκους, τοὺς Ἑνετοὺς καὶ τὸν Ἑλγίνον καὶ ἐν ἀφῶνι θαυμασμῷ κλίνει γόνυ πρὸ τοῦ καλλιτεχνικοῦ πνεύματος, ὃπερ τεχνουργῆσαν τοῦτο τὸ εὐαρμόιον ὄλον καὶ ἐπιθεὶν εἰς τὸ φυσικὸν τῆς Ἀκροπόλεως κάλλος ἐναμίλλως τὸ κάλλος τελειοτάτης τέχνης κατωρρώσεν ὥστε ὁ ἱερός βράχος νὰ φαίνεται ὡς ἐν ἀνάθημα ἡ μᾶλλον ὡς ἐνιαῖον μέγα ἄγαλμα.“ Πρβ. Ἀριστείδ. Παναθηναϊκ. σ. 149.

Ἐν τῇ ἐκείνῃ δὲ τῆς ἀναλύσεως ταύτης τοῦ βιβλίου τοῦ Boetticher ἀξίους παραθέσεως νομίζομεν καὶ τοὺς λόγους, οὓς ἕτερος Γερμανός, ὁ Ulrichs καθηγητῆς νῦν ἐν Würzburg, ἔγραψε πρὸ πενήκοντα ἐτῶν περὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἐν τῷ βιβλίῳ αὐτοῦ (Reisen und Forschungen in Griechenland) „ἐφ' ὅσον διέμεινα ἐν Ἀθῆναις ἀνάβαινον σχεδὸν καθ' ἕκαστην ἡμέραν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, αἰετοῦ δὲ ἡ θεὰ ἐξέπληττε με· ἡ γενικὴ ἐντύπωσις ἦτο οὕτως ἰσχυρά, ὥστε μόλις συνηρχόμεν ὅπως ἐξετάσω ἀκριβῶς τὰ καθ' ἕκαστον ἐν πάσῃ ὥρᾳ τῆς ἡμέρας διέτριψα ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ὡσαύτως δὲ καὶ τὴν νύκτα ἐπιλαμπούσης τῆς σελήνης· ἡ θεὰ εἶναι πάντοτε ὠραία, ἀλλ' ὅμως τὸ ἑσπέρας περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὠραιότατη· πρὸς βορρᾶν θεᾶται τις τὴν νέαν πόλιν, τὸν Λυκαβηττὸν καὶ τὴν πεδιάδα μετὰ τοῦ ἐλαιῶνος καὶ τῆς χλόης παρὰ τὸν Κηφισόν, κυκλομένην ὑπὸ τῶν πρὸς βορρᾶν ὄρεων τῆς Ἀττικῆς, πρὸς νότον θαυμάζων προσβλέπει τὴν ἀκτὴν μετὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν ἀκρωτηρίων, μετὰ δὲ πρὸς τὸ δυτικὸν καὶ μεσημβρινοδυτικὸν μέρος τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς, τὸν σαρονικὸν κόλπον, τὴν Αἴγιαν, τὴν Σαλαμίνα, πολλὰς μικροτέρας νήσους, τὰς ἀργολικὰς ἀκτὰς, ὑπεράνω τῶν ὁποίων ὑφοῦνται κλιμακῆδόν τὰ ὄρη τῆς Ἀργολίδος, εἶτα δὲ τὰ τῆς Ἀρκαδίας καλυπτόμενα καὶ τὸ ἕαρ ὑπὸ χιόνος. Ὅταν δὲ ὁ ἥλιος δύων προσπελάξῃ εἰς ταῦτα τὰ ὄρη καὶ ἡ θάλασσα ἀντανακλᾷ τὴν λάμψιν αὐτοῦ, τὸ δὲ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ μεταβάλλεται εἰς πυρῶδες ἐρυθρὸν χρῶμα, τότε καταχρυσοῦσι καὶ τελευταῖαι τοῦ Φοίβου ἀκτίνες τὰς κόρας τοῦ Ἐρεχθεῖου καὶ τοὺς στίχους τῶν κίωνων τοῦ Παρθενῶνος καὶ δι' αὐτῶν βλέπομεν τὸν πρὸς ἀνατολὰς ἐκτεινόμενον Ὑμηττὸν ῥοδωπὸν καὶ ἐπιπόρφυρον, ὥς οὐ ὁ ἥλιος κρυφθῆ ὀπισθεν τῶν χιονοσειπεῶν κορυφῶν τῆς Ἀρκαδίας, ἡ δὲ ποιικιλία τῶν χρωμάτων ἕνεκα τοῦ βράχους ἐν τῇ μεσημβρίᾳ λυκόφωτος ὑποχωρήσῃ εἰς τὸν μαρμαίροντα ἀστερόεντα οὐρανόν. „Μὴ καταφρονεῖτε ἡμῶν ζώντων ἐν Ῥώμῃ ὅταν θὰ διατρέβητε ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως“ εἶπεν ἐπὶ τοῦ Καπιτωλίου ἀποχαιρετίζων με ὁ Weleker παῖζων καὶ σπουδαζων. Ἦτο ἐν Ἀθῆναις δέκα ἔτη πρὸ ἐμοῦ· τῶν λόγων τούτων ἀνεμνησκόμεν ὁσάνκις διέτριβον ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως· διότι ἡ τῶν Ἀθηναίων Ἀκρόπολις εἶναι ὁ τόπος, ἐνθα συνδεθεῖσαι ἡ φύσις καὶ ἡ τέχνη ἀπετέλεσαν τὸ κάλλιστον ἀρμονικὸν ὄλον, ὃπερ ποτὲ εἶδον.“

Ἡ ΧΕΛΙΔΩΝ.

(μετὰ εἰκόνας.)

Α'.

Ποία καρδιά τεταπεινωμένη εἰς τὴν ἐμφάνισιν σου δὲν θὰ σικρήσῃ, ὦ χελιδῶν, καὶ ποία θλίψις ἀνιαρὰ δὲν θὰ

διαλυθῆ εἰς χλιαροὺς καὶ εὐώδεις ἀτμοὺς γλυκούσεως;

Ἄγγελιαφόρος τοῦ ἔαρος, ἦλθες ἐκ τῶν ἐγ Ἀφρικῆς, ἵνα παραστής εἰς τὸ τερπνὸν θέαμα τὶ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΜΑΙΟΥ.

Εἰκὼν ὑπὸ R. Beyschlag.

νημένης φύσεως. Το μικρόν σου ζώμα εξέδιξε τον φοβερόν και άπηνή και άγριωμέτωπον γεμίωνα και καθήνασε τα θλάθρια των στοιχειών πύθη· οι άνεμοι και τα ύδατα έπα- νέλαβον ήρεμον ύπαρξιν, ήρεμον κίνησιν, ήρεμον μορφήν και εκ της συμφιλνώσεως του ούρανοϋ και της γής εξέηλθεν ή μυστηριώδης άρμονία, ήν άκούει πάσα άμωμος συνείδησις εκ των λίθων, εκ των ύδάτων, εκ των δασών και εκ των σπηλαίων.

Οι στάχεις των άγρών σε ήκουσαν, μικρά χελιδών, και εξέπηδησαν θαρραλέοι εκ των κόλπων της γής και τα βό- τανα των όρέων είπον „ός τιμήσωμεν αναβαλλόντα την χελιδώνα“.

Αί κερασεί, αί άμυγδαλαί, αί συκαμινάι. εκόσμησαν τους ξηρούς αύτων κλώνας με πρασίνους βύθους και αί λεπτοφυείς των παντοίων άνθέων βίξαι ήρξαντο μεταδίδου- σαι εις τα τρυφερά και εύθραστα στελέχη τον άνάκτον χυμόν της ζωής και της ευωδίας.

Έπὸ τὸ πτερυγισμὸν σου, έράστμον πτηνόν, ή γή, ή τέως άγχηρά και σκυθρωπή, άνέδωκεν εύρυτάτην άναλαμπήν μειδιάματος· πανταχοῦ χρώματα, πανταχοῦ σχήματα, παν- ταχοῦ μορφάι· και αύτός ο άδυτος και άνεξερεύνητος όρι- ζων εξέηλασθη φαεινός.

Μικροσήμαντα έντομα, άφανείς της φύσεως λειτουργοί, εξέηλθον εκ των μυστηριωδών αύτων ένδιατημάτων και πε- ριβουβοῦσιν έντός του μικροσκοπικοῦ αύτων κόσμου περι έφημερωτάτας άσχολιάς, ζητούντα και αύτά τροφήν και ήδονήν παρά του κοινου δημιουργου. Κότυγης ή καρδιά, ήν ο βίος δεν έμάρανε και ή άχαριστία δεν εκάλχενεν, ώστε ν' άναισθητή προς τα θέληγτρα της καθολικής βλα- στήσεως και της κυοφορίας μυριάδων πλασμάτων!

Διατί τὸ ζήμα σου είναι τόση κοτίλον, χελιδών; διὰ τί τὸ πτερυγισμὸν σου τίσιν άνήσυχον, τόση λεικνήτην, τίσιν πολυμέριμον; Π παραγή αύτη, τὰ άτακτα ταῦτα πτερυ- γίσματα, τὰ ἀλλεπάλληλα ταῦτα μικροταξείδια, όλη αύτη ή θερμη μέριμνα και αί διάκρισι άσχολίαι είνε απόδειξις έρωτος. Έδου βλέπω τον μικρόν σου έραστήν, εγγόμενον με ταχύτητα άγαπώσης καρδιάς, επί πτερύγων τεταμένον και άκτινοβολουσών, μελανέφθαλμον και στυλοπνοτρόχηλον και σκιοπτέρυγα και λευκόστηθον και χρυσοῦρον και ει- κνήμιδα.

Στίλβει όλομελής, ώσει εξέηλθε προσφάτως εξ άμβρο- σίου λουτροῦ· ει και περιπαθής, είναι οὔχ ήττον σοβαρός, διότι έρχεται ώς κατακτητής, πεποιθώς εκ προομιών περι της επιτυχίας· εύτυχής έραστής, τῷ ὄντι, ὅστις θὰ σὲ φι- λήσῃ, χελιδών, έναερίως και επανειλημμένως με τὸ κονδυ- λωτόν του βράμπος και θὰ σὲ θωπεύσῃ περιπαθώς με τὰ άκρα των πτερυγίων του, τὰ ὅποια θὰ ασχάλλωσιν εκ της ήδονής.

Θὰ σοι λαλήσῃ περι της καλλονής σου ὅτι είναι έρα- τεινή, πολυθελήγτρος, απάράμιλλος, περι της ψυχής σου ὅτι είναι πιστή, τιμία, άφωσιωμένη, περι του έρωτος του ὅτι θὰ σὲ αγαπή, σὲ μόνον εξ όλης της άπειρου δημιουργίας· θὰ σοι περιγράψῃ τον βίον των έραστῶν ως παραδείσιον και τον θάνατον των έραστῶν ως γλυκύν.

„Κι θὰ, αγαπή μου, θὰ σ' εἶπῃ· θὰ σ' ὀδηγήσω ὅπου θάλλουσι τὰ προσερότερα φύλλα, ὅπου πίπτουσιν οι εύχυ- μότεροι σπόροι, ὅπου ήλιάζονται οι γλυκύτεροι μικροσκοί- ληκες, θὰ σὲ ὀδηγήσω εις τὸ καθαρότερον βύθιον και εις τὸ εύσκιώτερον φύλλωμα· γνωρίζω ποῦ εἰσίκονται τὰ μα- λακώτερα άγχεα διὰ στρωμνήν, ἐρ' ής εύαρέστως και άνω-

δύνας θὰ ἐπωάσῃ· γνωρίζω επίσης νὰ κατασκευάζω φωλεάν στερεάν, μακράν των ανέμων και των βροχών και των έρπε- τῶν, φωλεάν εύήλιον, κομψήν, ὅπου θὰ δυνάμεθα ν' αγα- πώμεθα ασφαλώς και εύφροσύνως, ὅθεν θὰ βλέπωμεν τους άστέρας μαρμαίροντας εν ᾧ θ' αγαπώμεθα, και την κριώτην άκτίνα του άγερинуῦ προσκαλοῦσαν ήμᾶς νὰ παύσωμεν τους έρωτας και νὰ φροντίσωμεν περι των του βίου, ἔως οὐ με- την δύνειν του ήλιου θὰ επαναλάβωμεν και πάλιν τους έρω- τας ήμῶν.“

Σὺ δέ, μικρά μου χελιδών, θὰ πεισθῆς εξ όλης ταύτης της εύγλωτίας διότι έχεις καρδίαν συμπαθῆ και θέλεις νὰ πεισθῆς. Τότε δὲ άνευ συμβολαιογράφου, άνευ ίερέως, άνευ δημάρχου, ένόπιον του ούρανοῦ και της γής ως μόνων μαρ- τύρων, θέλει συναφθῆ ή ίερός δεσμός δύο αγαπωμένων καρ- διῶν· θὰ ζητήσετε από κοινου την κατάλληλον προς οικο- δομήν της φωλεᾶς θέσιν, και τὰ θεμέλια του νέου οίκου θὰ τεθῶσιν άνευ της ελαχίστης αναβολής υπό την εύλο- γίαν του δημιουργου και προς παραδειγματισμόν του άν- θρωπίνου γένους.

Β.

(Ορθός είναι βαθύς της πρώτης του Μαΐου και οι άστέρεις περιχρῶσι ακτινοβολούσι μετὰ ταχύτητος και ὀξύ- τητος· ο ούράνιος θόλος σαλεύεται όλος, ως ύγρὸς πόντος, ἐρ' οὔ επεγύθη στρώμα σπινθέρων φωτοβολούντων μυριάς μαρμαρυγᾶς, εις μυρία συμπλέγματα και μυρία σχήματα.

Η σελήνη προσέκλινεν ήδη προς δυσμᾶς ὡχρὰ εκ του παννυχίου άγόνου δρόμου, εν διήνυσε, ζητούσα τον 'Ινδου- μίωνα· ο έραστής αύτης δεν υπάρχει πλέον· είναι άνεύρητος εν τῇ ήμέρα και τῇ νυκτί· ἀλλ' ο έρωσ ειπίξῃ εισέτι της προσφιλοῦς μορφῆς· ή φιλομειδής 'Ιώς δεν εξεφάνθη εισέτι υπερίνω του 'Γμηττου· ἀλλ' ή νύξ μόλις βίπτει τελευταίον άγριν βλέμμα επί την γήν από του άκροτάτου σημείου και έτοιμάζεται όργιλη νὰ βυθισθῆ πέραν του ὄριζοντος. (Ο κορυθαλός σπεύδει απ' ανατολών νὰ φέρῃ εις τους κατοί- κους της Κεκρωπίας τὸ εύάγγελον μήνυμα του Μαΐου με φωνήν αισθηματικὴν και διάτορον.

Ηκουσε την φωνήν ταύτην τὸ ζεῦγος των χελιδόνων και άνετίναξεν εν τῷ βᾶθει της φωλεᾶς τὰ πτερά, τὰ ὅποια άπενάρκωσε παννυχίως έρωσ. Πόσον είναι γλυκεία ή θωπεία της πρώτας από έρωτικής χειρός! Αί δύο χελιδόνες ανταλ- λάσσουσι θωπείαν, ανταλλάσσουσιν άσμα σύντομον „θὰ μ' αγαπήσῃς σήμερα; — και σήμερα και αιώνιως“. Επειτα παρατηροῦσι σοβαρά τις τελευταίας σκιάς και τὰς πρώτας της αύγῆς άκτίνας· δεν διακρίνονται εισέτι οι μικροί μέλα- νες αύτων ὀφθαλμοί, ἀλλ' αί κεφαλαί αυτών αναδρῶσικουσιν εκ της φωλεᾶς ὀλοκλήροι και πάλιν αφανίζονται· έπειτα άκούεται και πάλιν σύγκρουσις πτερῶν και επαναλαμβάνεται πάλιν τὸ σύντομον τερτίσμα „πόσον είσαι τρυφερά — πό- σον είσαι περιπαθής“ και τὸ ζεῦγος των νεονύμφων άσχο- λεῖται νὰ καθάρξῃ και λαμπρῶν τὰ πτερά του διὰ του βράμπος.

Ηλθὲ τέλος ή ροδοδάκτυλος 'Ιώς και ο άρρην απο- τολμᾶ νὰ πετάξῃ έξω της φωλεᾶς μέχρι της άντικρυ στέ- γης, ἀλλ' επανέρχεται ταχέως· και εἶτα πάλιν ἀπίπτεται ὄχι μακράν και άρχεται μελωδῶν εις επήκοον της συνεύου τὰς έντυπώσεις αυτού.

Είναι γλυκεία ή αύγή του Μαΐου· ή γή υποσχάξει ως βόδον προς τον ήλιον· παντοῦαι ευωδία εξέρχονται εκ των

κοιλᾶδων και των άγρών και ζῶναι αναθυμιάσεων περι- στέφουσι τὰ δένδρα και τὰ ὄρη· ο ούρανος βαντίζει επί την γήν χρυσοῦς μαργαρίτας, καθαροῦς ως άκτίνας και ελαφροῦς τοσοῦτον ὅστε περικοσμοῦσιν ως άθάνατα στίγματα και αύτά τὰ τρυφερότερα και τὰ εύαισθητότερα των άνθέων· περιθερμός και λεπτή ως αἰθῆρ ή αύρα μάτην προσπαθεῖ νὰ περισυναγάγῃ την δρόσον των φυτῶν και των άνθέων· διότι μετ' ὀλίγον κορνεννυται εκ του ελαφροῦ ὑγροῦ και αναγκάζεται νὰ επαναρρίψῃ επί της γής μέρος της δρόσου ήν απερρόφησεν, ἀλλά κρατεῖ ὄλην την ευωδιαν των άνθέων και των χόρτων· τότε και αί άκτίνας του ανατειλαντος ήδη ήλιου διεισδύουσι διὰ των φύλλων και των σκιῶν και πι- νουσιν απλήστως την δρόσον των πετάλων, ἀλλ' εν ᾧ εκ- λείπει εκ της επιφανείας αυτών ή χρυσή δρόσος, νέα χρώ- ματα και νέας καλλονᾶς εξέγειρούσι συγχρόνως αί άκτίνας του ήλιου επί του χνοῦ των άνθέων. Έντός δὲ του λου- τρου τούτου της ευωδίας, της δρόσου και των άκτινων αί χρυσαλλίδες πάλλουσι τῆδε κάκεισε τὰ εύθραυστα αυτών πτερά, άκόρεστοι εν τῇ απολαύσει της τοσοῦτον βραχείας αυτών ζωής.

Άλλά διατί ή χελιδών μένει περισταλαμένη έντός της φωλεᾶς της την πρώτην του Μαΐου; διατί δεν εξέρχεται ν' απολαύσῃ την ευωδιαν των άνθέων και την δρόσον της αύρας και την θαλαπυρήν του ήλιου; διότι μετὰ τὰς ήδο- νὰς του έρωτος, επήλθον αί μερίμναι της μητρότητος.

Η χελιδών μέλλει νὰ γείνη μήτηρ.

Την χαρμόσουν ταύτην πρωίαν εξύπνησεν ευχαρις ως πάντοτε· κατά πρωτον ήσθάνθη άλλο τι ή την εἰδαιμονίαν του ὅτι αγαπάται· έπειτα μόλις άνένπνευσε τον εὖοσμον αέρα, ήσθάνθη ὡσει νὰ εισεῖδῃ εις τὰ μικρά της σπλάγγνα γλυκύ τι βάρος· και όταν ήθέλησε νὰ πετάξῃ ως άλλοτε, εἶδεν ὅτι τὰ μικρά της τὰ πτερά δεν υπεβάσταζον αύτην έπαρκῶς και έπροτίμησε νὰ μείνῃ εν τῇ φωλεᾶ.

Οχι, δεν σοι ενένπνευσε την αδυναμίαν ταύτην, χελιδών, ή αύρα του Μαΐου, μήτε ή άκτις του Μαΐου, ἀλλ' ο έρωσ του ενπνεύσαντος μηνός. Γλυκεία αδυναμία, ίσρωτέρα της παρθενίας, ὅσον ή δημιουργία ίσρωτέρα του προῦπάρξαν- τος χάους!

Η χελιδών τὸ αισθάνεται και εἶνε υπερίφανος ἐπ' αὐτῇ· δεν ὀργίζεται διότι δεν δύναται νὰ εξέλθῃ· τούταν- τιον μένει χρηστή ή καρδία της και άμωμοι αί ὀρέξεις της.

Δεν θ' αναζητήσῃ πλέον εν τῇ φύσει και εκτός εαυτῆς την χαρὰν και την ήδονήν, ἀλλ' εκ του βᾶθους των σπλάγγ- χων της μέλλει νὰ εξαγάγῃ, ἔστω και δι' έπωδύνων άγώ- νων, πᾶν ὅτι θὰ τέρπῃ την καρδίαν της και την ζωήν της εν τῷ μέλλοντι. Θὰ κομίσῃ προς αύτην ὕδωρ και τροφήν ο σύντροφος ον εξελέξατο, θὰ γλυκάνῃ τους πόνους της τὸ άσμα του αγαπητου της, ὅστις θὰ κάθηται ὄχι μακράν, έξω μὲν της φωλεᾶς, χάριν του ὀφειλομένου υπό των άρρέ- νων εις τὰ μυστήρια της κυοφορίας σεβασμοῦ, ἀλλά πλη- σιαιάτατα ίνα περιφουρῃ συγχρόνως από παντός άπροόπτου την κυοφορουσαν, και δεν θ' απέρχεται εις μα- ταίας περιδιαβάσεις κατά τους άγρούς ή τὰς ὁδοῦς, εἰμὴ μόνον προς ζήτησιν τροφῆς.

Τότε δὲ, όταν θὰ μείνῃ προς στιγμὴν έντελῶς μόνη,

με τὰς βαθείας αλγηδόνας της, θὰ παρηγορηται καθ' εαυ- τήν με γλυκείας ελπίδας εύτοχίας· ή μικρά της φαντασία θὰ βυθισθῆ εις τὸ μέλλον, ὅπερ δεν θὰ κείται άλλως τε και μακράν· θὰ φαντασθῆ την ήμέραν καθ' ήν θὰ τῆξεται τὸ πέμπτον ή τὸ ἕκτον ὠάριον, τὰς περιπαθείς μερίμνας της έπωάσεως, τὰς διαπύρους και προσεκτικὰς περιπτύξεις των πτερῶν, την βαθμιαίαν ζωογονίαν, ήν θ' ακροάζηται καθ' εκάστην έναργεστέραν υπό τὰ στήθη της, την θραῦσιν διὰ του βράμπος του πρώτου ὡου, την εύφρόσυνον εμφάνισιν της πρώτης γυμνῆς κεφαλῆς, έπειτα της δευτέρας, έπειτα της τρίτης και τέλος την αγαλλίασιν της θεᾶς ὀλοκλήρου περι εαυτην οικογενείας.

Επειτα άρχονται νέαι φροντίδες άτελεύτητοι και γλυ- κύτεραι αί μὲν των δὲ, ή διατροφή, ή περιθαλψις, ή παιδα- γωγία των νεοσσῶν· τὰ μικρά θ' ανταμειβῶσι πῶσαν μη- τρικὴν μερίμναν πολλαπλασιῶς με εν τερτίσμα χαριέστατον· ποία ήδονή νὰ βλέπῃ τις αύτά τρώγοντα, κελადούντα, και αυξάνοντα! Πόσον θὰ τ' αγαπή! και πόσον τὰ μικρά θ' αγαπῶσι την μητέρα των! Θὰ την περιμένωσι σιωπηλά και υποκεκρυμμένα, όταν λείπῃ χάριν τροφῆς, και εὖθὺς ως ακούσωσιν αύτην επανελθούσαν, χαρά και αγαλλίασις εν τῇ φωλεᾶ· θὰ προβάλλωσι πάντα ὀμοῦ κεφαλήν και θ' ανοί- ξωσι τὸ τόσφ μικρόν αυτών στόμα διὰ νὰ δεγθῶσι την τροφήν, θ' ανθαμιλλῶνται ποῖον πρῶτον νὰ γευθῆ· ἀλλ' αύτῇ θὰ είναι δικαία και εξ ίσου μήτηρ προς τὰ τέκνα της πάντα· δεν θ' αγαπή τὸ εν πλειότερον του άλλου· θὰ δώσῃ εις εκαστον τροφήν ὀμοίαν κατά σειράν. Είναι φευκτέα εν τῇ οικογενεία τὰ παράπονα των τέκνων· απαιτεῖται ίση στοργή, ίση περιθαλψις.

Και όταν θ' αρχίξωσι νὰ πτεροφυῶσι, ποία χαρά! και ποία της μητρικής καρδιάς αναπτέρωσις όταν θὰ δυνηθῶσι νὰ πετάξωσιν ὄχι πολύ, μέχρι του πρώτου τοίχου κατά πρῶ- τον, έπειτα μετὰ τινὰς ήμέρας και μακρότερον ακόμη, με την συνοδείαν της μητρὸς ή του πατρὸς εννοεῖται, ὅστις θὰ φροντίσῃ μήπως απομακρυνθῇ ο νεοσσὸς και ή αποκάμῃ και πέσῃ κατά γής, ή κτυπήσῃ καθ' ο άπειρος εισέτι, την μι- κράν του κεφαλήν εις τι δένδρον, ἔως οὐ καταστῶσι τέλεια πτηνά, ὅτε δεν εχουσιν ανάγκην επαγρυπνήσεως.

Άλλά μέχρι της εύτυχούς εκείνης στιγμῆς πόσους κιν- δύνους διατρέχουσι τὰ μικρά. Συμβαίνει ενίοτε νὰ πίπτωσιν εκ της φωλεᾶς, όταν εισέτι είναι άπτερα, και τότε φρίκη, εἰν δεν είναι παρὼν ο πατήρ ή ή μήτηρ διὰ νὰ επαναφέρῃ τὸ πεσόν εν τῇ φωλεᾶ! Η άλλοτε σαῦρά τις ὀσφραινομένη τὸ τρυφερόν κρέας αυτών έρπει μέχρι της φωλεᾶς και κατα- βροχθίζει αύτά ή έπάρατος. Διὰ τοῦτο απαιτεῖται ὄλη ή μητρική στοργή και ὄλη ή πατρική φρόνησις ὅπως ακινδύ- νως αυξηθῶσι τὰ χελιδονάκια . . .

Γ.

Μία γυνή, και αύτῇ της μυθολογίας, ή θυγάτηρ του Πανδιόνοσ, μετεβλήθη εις χελιδώνα· διατί πάσαι αί γυναί- κες νὰ μη είναι χελιδόνες και πάντες οι οἰκοι φωλεαί χελιδόνων;

Κ. ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ.

Ἡ ἀνοιξίς φθάνει.
Μακρὰν εἰς τὰ ὄρη τὸ φῶς τοῦ ἡλίου
Εἰς εὐόσμον λίαι ἀτμὸν τὰς χιόνας,
Τὴν γῆν στέφει χλόη καὶ φύλλα τοὺς κλάνας,
Καὶ ἄνω ἢ πτέρυξ λευκοῦ νεφωδρίου
Εἰς αὐραν σπεύδει πραΐαν
Πρὸς τὴν θερμὴν, ποθητὴν Μεσημβρίαν.

Μαζὶ μὲ τὰ νέφη
Μαζὶ κ' ἡ φυγὴ μου εἰς πόδου ἀγίου
Ἰπερὰ φερομένη τὸ ἄπειρον σχίζει
Κ' ἐκεῖ μετὰ στόνου ἐκπνέει μυχίον
Ἐκεῖ ποῦ τὸ κύμα ἠδύπικνον φιλοσιβίζει,
Θρέμμα βορρᾶ γαληναίου
Εἰς τὰς γελώσας ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου.

Ἄχ, πέτα ψυχὴ μου,
Ἐκεῖ ποῦ εἰς μάγον στιγμὴν μεσημβρίας
Σιγοῦν τούρανσὶ οἱ σαπφειρίνοι δόμοι,
Καθεύδουσι τοῦ πόντου οἱ ἄπειροι δρόμοι,
Καὶ Νύμφης ἀκούεται ἔσμου ποντίας
Εἰς εὐχὸν κούλον σπηλαίου
Εἰς τὰς γελώσας ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου.

Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ: Veitshöchheim παρά τῇ Βίρσεβούργῃ, Ἀπρίλιος τοῦ 1879.

᾿Ω γνώριμα μέρη!
Ἰπερῶν βράχοι ἐκεῖ γιγαντώδεις
Βαρεῖς ἐπ' ἀλλήλων αἰῶνας κοιμῶνται,
Καὶ πράσινοι σχοῖνοι καὶ θάμνοι εὐώδεις
Θρασσεῖς εἰς λαλίζοντα ὕψη κρεμῶνται,
Ἄβατος κοίτη ὀρνέου
Εἰς τὰς γελώσας ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου.

Ἐκεῖ νὰ ὑπάγω!
Ἐκεῖ ποῦ εἰς πνεῦμα δονεῖται ζεφύρου
Κι' ἀνέρι' εἰς συκὴν καλλιστάφυλον κλῆμα,
Σκιάζον πατέρων πανάγιον μνήμα,
Καὶ στέκουσι εἰς θεῖας ἐκστάσεις ὄνειρου
Ναοῦ ἐρείπι' ἀρχαίου,
Εἰς τὰς γελώσας ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου.

Ἄχ, σπεῦσον ψυχὴ μου
Ἐκεῖ ποῦ εἰς φέγγος σελήνης μυθῶδες
Ὁ πατριος οἶκος λευκὸς ἀπυγάζει.
Κ' εἰς αὐρὰς περὺγισμα κούφον κ' εὐώδες
Τῆς πρώτης ἀγάπης τὸ φάσμα στενάζει,
Ἦχώ παραλθόντος ὄρατου
Εἰς τὰς γελώσας ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ.

ΠΕΡΙ ΘΕΡΜΟΤΗΤΟΣ ΦΑΓΗΤΩΝ.

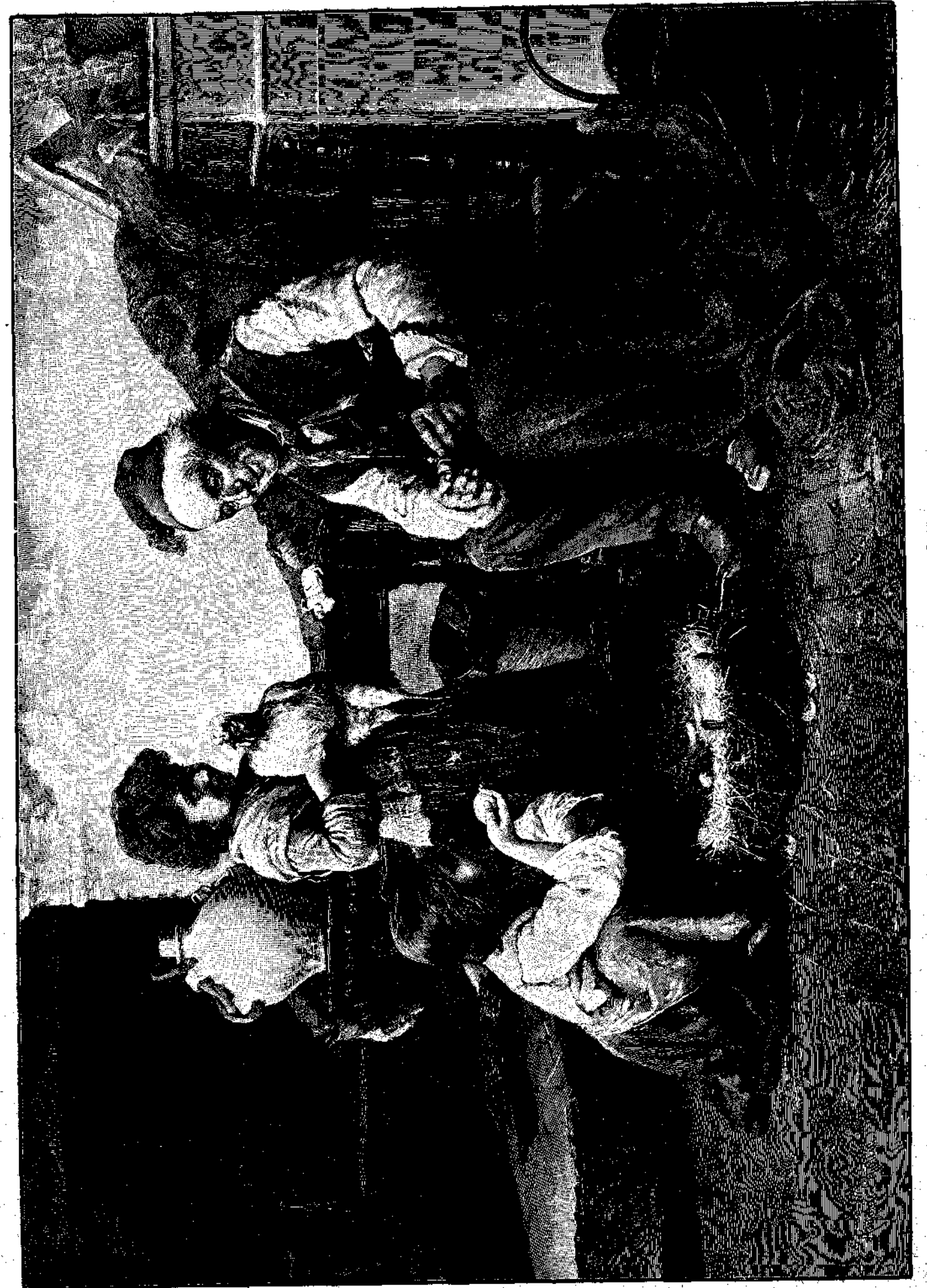
Συνήθως εἰς τὰς πλείστας οικογενεῖας ἡ θερμοκρασία τῶν φαγητῶν ὀρίζεται ὑπὸ τῆς μαγειρίου ἢ τῆς οἰκοδεσποίνης κατὰ τοὺς γενικῶς ἰσχύοντες μαγειρικοὺς κανόνες, τὰ δὲ λοιπὰ τῆς οἰκογενεῖας μέλη καὶ οἱ ξένοι ὑπέκουσι τυφλῶς εἰς τὴν ἀλάνθαστον κρίσιν τῶν εἰδημόνων τούτων, μηδαμῶς μεριμνῶντες περὶ τῆς ωφέλιμου ἢ βλαβερᾶς ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ ἐπιδράσεως τῶν ψυχρῶν ἢ θερμῶν φαγητῶν. Εἰς τὸν στόμαχον, ἐν ὅσῳ εἶναι ὑγιής, ἐπιβάλλονται πολλὰ καὶ μεγάλα κατ' ἀμφοτέρας τὰς διευθύνσεις: *παγιὰ* εἶνε ἐν χρήσει πανταχοῦ, καὶ ζέον καφῆς θεωρεῖται μάλιστα ὑπὸ πολλῶν ὠφέλιμος. Ἐν Ρωσσίᾳ πίνουσι τὸ τέϊον ἐν θερμοκρασίᾳ 80 βαθμῶν τοῦ Κελσίου, καὶ κατ' ἡμῖν δὲ ἐκκρατεῖ ὁμοία συνήθεια τῆς πόσεως τοῦ τείου, ὡς ἰδρωτικοῦ μέσου εἰς τὰ κρυολογήματα.

Ὡς πρὸς τὴν ἐπενέργειαν τῆς θερμῆς τροφῆς ἐπὶ τοῦ στομάχου περιωρίζετο ἡ ἐπιστήμη πρὸ ὀλίγων ἔτι ἔτων εἰς παντὸς εἶδους ὑποθέσεις καὶ εἰκασίας. Ἦδη ὅμως τῇ εἰσηγήσει τοῦ διασημοῦ καθηγητοῦ M. Pettenkofer ἀπεδείχθη διὰ πειραμάτων ὅτι τὰ ὑπερμέτρως θερμὰ φαγητὰ προξενοῦσιν ἰσχυρὰν συρροὴν τοῦ αἵματος εἰς τὴν βλεννοειδῆ μεμβράνην τοῦ στομάχου, ἣτις ἐπιφέρει στομαχικὴν κατάρρουν καὶ δύνανται μάλιστα νὰ γενήσῃ ἐν αὐτῇ καὶ ἀποστήματα δυσθεράπευτα. Καὶ εἰς τοὺς ὀδόντας εἶνε λίαν βλαβερὰ ἡ ὑπερβολικὴ θερμότης τῶν φαγητῶν, ὃ περιβάλλον τοὺς ὀδόντας στιλπνὸς σμάλτος ῥήγνεται καὶ οὕτω διευκολύνεται ἡ σήψις καὶ βαθμηδὸν ἡ παντελής ἀπώλεια τῶν ὀδόντων.

Τὶ ἐννοοῦμεν ὅμως μετὰ ὑπερβολικὴν θερμότητα; Εἶνε ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι τὰ εὐπεπτότερα φαγητὰ εἶναι τὰ ἔχοντα τὴν θερμοκρασίαν τοῦ αἵματος. Ἡ θερμοκρασία αὕτη εἶνε, ὡς γνωστὸν, 28° Ρεωμέρου ἢ 35,5° Κελσίου.

Μετρία αὐξήσις τῆς θερμοκρασίας ταύτης κατὰ 10 περίπου βαθμοὺς οὐδεμίαν βλάβην ἐπιφέρει εἰς τὸν στόμαχον. Ὡστε φαγητὰ, ἔχοντα θερμότητα 38 μέχρι 40 βαθμῶν Ρεωμέρου δὲν εἶναι ἐπιβλαβῆ.

Πόσον ὅμως ζεστὰ εἶναι τὰ φαγητὰ συνήθως τὰ ὅποια τρώγομεν; πόσον καίει ὁ καφῆς, τὸν ὅποιον πίνομεν; πόσον ἡ σοῦπα, τὸ ψητόν; Ἀρκεῖ μόνον νὰ συμβουλευθῶμεν τὸ θερμομέτρον, ὅπως ἴδωμεν κατὰ πόσους βαθμοὺς ὑπερβαίνει τὰ ἀνωτέρω ῥηθέντα ἔρια ἡ θερμοκρασία τῶν φαγητῶν μας. Πολλοὶ ὅμως νομίζουσιν ὅτι τὰ φαγητὰ, ὅταν δὲν ἔχωσι τὴν ἀπαιτουμένην θερμότητα, καθίστανται ἀνούσια. Ἀπ' ἐναντίας ἡ ὑπερβολικὴ θερμότης καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν αἰσθησὶν τῆς γεύσεως· ἐὰν κρατήσωμεν ἐπὶ ἡμῶν μέχρις ἐνὸς λεπτοῦ τῆς ὄρας τὴν γλωσσάν ἐντὸς ὕδατος ἔχοντος θερμοκρασίαν 50 βαθμῶν Κελσίου, δὲν εἴμεθα πλέον εἰς θέσιν νὰ ἀντιληφθῶμεν τῆς γλυκύτητος τῆς σακχάρους, εἰς ὑψηλοτέρας δὲ θερμοκρασίας ἡ ἀναίσθησις αὕτη τῆς γεύσεως ἐπέρχεται ταχύτερον καὶ ἀσφαλέστερον. Οὐδ' ὅλως λοιπὸν παράδοξόν, ἀν πεπειραμένοι ἰατροὶ, ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς ἀληθείας ταύτας, δὲν ἐδίστασαν νὰ ἀποφανθῶσιν ὅτι ἐπὶ τῆς τραπέζης θὰ ἦτο τὸ θερμομέτρον καταλλήλοτερον τοῦ ἀλατοδοχείου καὶ τῆς πεπεροθήκης. Δὲν θὰ ἦτο ὅμως ἀτοπον, καὶ ἐν τῷ μαγειρίῳ, καὶ πράγματι κατασκευάσθησάν ἤδη διὰ τὸ μαγειρεῖον ἰδιαίτερα θερμομέτρα, δεικνύοντα τὰς ἀπαιτουμένας δι' ἕκαστον φαγητὸν καὶ ποτὸν θερμοκρασίας. Βεβαίως θὰ ἦτο γελοῖον καὶ σχολαστικὸν νὰ μετρή ἡ οἰκοδεσποινὴ τὴν θερμότητα ὄλων τῶν φαγητῶν διὰ τοῦ θερμομέτρου· ἐν τούτοις ὀφείλει ὅπωςδὴποτε νὰ γνωρίσῃ τὰ ὄρια τῆς θερμότητος, πέραν τῶν ὁποίων τὰ φαγητὰ καθίστανται ἐπιβλαβῆ εἰς τὸν στόμαχον. — Ὅπως εἰς τὰ θερμὰ φαγητὰ

ούτω και εις τὰ ψυχρά ποτά υπάρχουσιν ὄρια θερμοκρασίας, τὰ ὁποία ὀφείλομεν νὰ μὴ ὑπερβαίνωμεν. Ὁ Δρ. J. Wiel ὀρίζει αὐτὰ οὕτως:

Πόσιμον ὕδωρ . . . . + 8° Ρεωμόρου.
 Ζυθός οὐχὶ κατωτέρω τῶν . + 9°   "   "
 Ἐλαφροὶ οἶνοι οὐχὶ κατωτέρω + 10°   "   "

δυνατοὶ λευκοὶ οἶνοι . . . + 6° Ρεωμόρου.
 ἔρυθροὶ οἶνοι . . . . + 12°   "   "
 Ἐννοεῖται ὅτι ταῦτα ἰσχύουσιν περὶ τοῦ ὑγιούς στομάχου. Εἰς τοὺς ἀσθενεῖς εἶνε καθήκον τοῦ ἱατροῦ νὰ δίδῃ τὰ ἀναγκαῖα περὶ τούτου παραγγέλματα.

ΠΕΡΙ ΙΑΠΩΝΙΚΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Ἡ Κίνα καὶ ἡ Ἰαπωνία εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ πατρίς τῆς τυπογραφικῆς τέχνης. Λέγεται ὅτι εἰς τὴν ἰδίαν Κίναν „βασιλεῖον τοῦ μέσου“ εἶχεν ἤδη ἀπὸ τοῦ ἔτους 581 μ. Χ. εἰσαχθῆ ἡ ἐγγράφια εἰκόνων καὶ γραφικῶν σημείων ἐπὶ ζυλίνων πλακῶν καὶ ἡ μονομερῆς αὐτῶν τύπωση. Ἡ παναρχαία αὕτη μέθοδος τῆς ἐκτυπώσεως ἀπέχετο μὲν πολὺ ἀπὸ τῆς τελειότητος τῆς ἡμετέρας τυπογραφίας, ἐν τούτοις ὅμως κάλλιστα δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ὁ πρόδρομος τῆς τέχνης τοῦ Γουτεμβέργου. Ἀν ποτὲ ὁ ἀθάνατος ἐφευρέτης ἔσχεν ὑπ’ ὄψει ζυλογραφικὰς εἰκόνας τῶν Κινέζων καὶ Ἰαπῶνων, εὐλόγως ἀμφιβάλλεται, διότι οὕτε ἀναγκαῖα ἦτο ἡ τοιαύτη παρόρμησις, καθ’ ὅσον ἡ biblia pauperum, οἱ τύποι παιγνιοχάρτων καὶ ταπήτων καὶ ἄλλαι παρεμφερεῖς τῆς τυπογραφίας ἐργασίαι ἐξετελοῦντο ἤδη ἐν αὐτῇ τῇ Εὐρώπῃ δύο ἢ τρεῖς ἑκατονταετηρίδας πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῆς τυπογραφίας, εἰ καὶ λίαν ἀτελῶς. Τὰ μέγιστα ἐνδιαφέρον εἶνε ἀναμφιβόλως ἀν ἡδυνάμεθα ἰδίους ὁμμασι νὰ πεισθῶμεν περὶ τῶν ὄλων ἐκτάκτων κατορθωμάτων τὰ ὁποῖα τὸ ἀξιοσημείωτον ἐκεῖνο καὶ πεπολιτισμένον ἔθνος τῶν Ἰαπῶνων διὰ τῆς ἐπὶ 15 αἰῶνας τυπογραφικῆς μεθόδου των, ἐν ἧ μὲχρι τῆς σήμερον ἀνευ πιστηρίου διαμένουσι, δι’ ἀπλοῦ μόνον τριπτηρίου κατορθοῦσιν. Μὲ τοῦτο βεβαίως δὲν ἐννοοῦμεν, ὅτι ἡ νεωτέρα τυπογραφία, ὡς ἔχει παρ’ ἡμῶν, οὐδεμίαν πρόσδοτον καὶ διὰ δόσιν εἶρεν ἐν Ἰαπωνίᾳ. Ἀπ’ ἐναντίας εἶναι πιθανότατον ὅτι ἐν ταῖς παραλίαις πόλεσι τῆς Ἰαπωνίας ἰδρύθησαν περὶ τὰ τέλη τοῦ 16. αἰῶνος ὑπὸ τῶν ἱεραποστολικῶν ἐταιρειῶν τυπογραφεῖα, ἅτινα ἰσως βραδύτερον κατεστράφησαν κατὰ τοὺς φρικώδεις τῶν χριστιανῶν διωγμούς. Ἀν δὲ βραδύτερον εἰσῆχθη ἐκ νέου ἡ τυπογραφικὴ τέχνη εἰς Ἰαπωνίαν, καὶ τότε εἰσῆχθη, περὶ τούτου ἠλλείπουσιν ἡμῶν χρονολογικὰ καὶ μαρτυρία. Βέβαιον εἶνε μόνον ὅτι μὲχρι τοῦ ἔτους 1854, καθ’ ὃ ὁ Βορειοαμερικανὸς στολάρχης Perry διὰ τοῦ στολίσκου αὐτοῦ ἐβίασε τὴν εἰσόδον τῆς Yokohama, ἴσχυεν ἔτι ἐν Ἰαπωνίᾳ τὸ μουσαρὸν δεσποτικὸν σύστημα τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ὅπερ καθίστα παντελῶς ἀδύνατον τὴν ἐκεῖσε εἰσόδον τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ καὶ συνεπῶς τοῦ τυπογραφικοῦ πιστηρίου.

Πράγματι ἀξιοθαύμαστος καὶ ἀνευ παραδείγματος ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ εἶνε ἡ κατὰ τὰ τελευταῖα τριάκοντα ἔτη ἀνάπτυξις τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Ἰαπῶνων, λαμβανομένης μάλιστα ὑπ’ ὄψιν τῆς ἡλιθιότητος καὶ ἀποκτηνωτικῆς αὐτῶν θρησκείας. Ἡ ῥῆσις τοῦ Liebig ὅτι ὁ πολιτισμὸς ἐνός λαοῦ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν ποσότητα τοῦ σάπωνος τὸν ὅσιον μεταχειρίζεται, ἀπεδείχθη ἀπὸ πολλοῦ ἐσφαλμένη· ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν ἐνεργείᾳ τυπογραφικῶν πιστηρίων χώρας συνου δίδει τὸ ἀληθές μέτρον τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῆς, καὶ ἡ σπουδαιότης, ἣν ἐκτίθησαν τὰ περιοδικὰ συγγράμματα λαοῦ τινος, μαρτυρεῖ παντός ἄλλου τρανώτερον περὶ τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ ἀνυψώσεως καὶ ἀναπτύξεως, ὑπὸ τὴν ἐποψιν δὲ

ταύτην κατατάσσεται ἤδη ἡ Ἰαπωνία ἐν τῷ ἀριθμῷ τῶν μάλλον πεπολιτισμένων εὐρωπαϊκῶν ἔθνων. Ἀπὸ τοῦ 1884 ὑπάρχει ἐν Ἰαπωνίᾳ σχεδὸν πλήρης ἐλευθεροτυπία. Μόνον ἐν τῇ πρωτεύουσιν Τοκίω, ἰσοπληθεῖ τῆς Βιέννης, ἐκδίδονται πρὸς τὸ παρὸν 16 μεγαλόσχημοι ἡμερησῆσαι ἐφημερίδες καὶ οὐχὶ ὀλιγοτέρα τῶν 186 περιοδικῶν ἐκδιδόμενων κατὰ διαστήματα ἀπὸ δύο ἡμερῶν μὲχρι ἐνός μηνός. Ἐκτὸς τούτων ἐκδίδονται ἀκόμη ἐν τῷ λοιπῷ κράτει 273 ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ. Ἐὰν περιέχουσιν ἄρθρα ἀντιβαίνοντα πρὸς τὴν κοινὴν εὐημερίαν, τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους, ἡ κυβέρνησις ἐπεφύλαξεν ἑαυτῇ τὸ δικαίωμα τῆς κατασχέσεως καὶ τιμωρίας διὰ προστίμου ἢ φυλακίσεως. Πρὸς ἐκτίσιν τῶν τελευταίων ἐμορφώθη παρὰ πολὺ αὐτόθι τὸ καλούμενον σύστημα τῶν ὑπευθύνων συντακτῶν.

Οἱ Ἰάπωνες εἶναι κατελιγμένοι ὑπὸ μανιώδους φιλοαναγνωστίας, δι’ ὃ καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐτησίως ἐκ πάντων τῶν κλάδων τῆς φιλολογίας ἐκδιδόμενων βιβλίων εἶνε σχετικῶς μέγιστος, ἡ ἐμπορία δὲ τούτων ἀποσχολεῖ οὐχὶ ὀλιγοτέρους μὲν 5000 βιβλιοπωλείων καὶ ἐφημεριοπωλείων.

Ἡ Ἰαπωνία σήμερον εἶνε ἐπιδεικτικὴ εὐρωπαϊκῆς διοργανώσεως, καὶ τοῦτο διότι ἱστορικῶς διήλθεν ὑπὸ τὰς αὐτὰς σχεδὸν φάσεις ὡς καὶ ἡ πολιτικὴ ἀνάπτυξις τῆς Εὐρώπης. Μόνον ἀπὸ τοῦ 17. αἰῶνος μὲχρι τοῦ 1860 εἶχεν ἀποκλεισθὴ πᾶσαν ξένην ἐπιρροήν, ἀλλὰ τὸν ἀποκλεισμὸν τούτον προὐκάλεσεν ἡ ἡμιστὰ ἐντιμὸς διαγωγή τῶν Εὐρωπαίων.

Τὸ ἰδιόρρυθμον τῆς Ἰαπωνικῆς τυπογραφικῆς τέχνης ὀφείλεται εἰς τὴν ἰδιορρυθμίαν τῆς χρησιμοποιουμένης ὕλης, τοῦ χύρτου καὶ τοῦ χρωστήρος. Ὁ χάρτης κατασκευάζεται ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῶν χαρτομορῶν, τοῦ ὁποίου αἱ ἴνες, λίαν συμπεπικνωμέναι, ἐκτείνονται κατὰ μήκος σχεδὸν παραλλήλως. Ἡ γραφὴ τῶν Ἰαπῶνων εἶνε προῖον τοῦ χρωστήρος καὶ συνεπῶς ἐξαρτᾶται καὶ ἐκ τῆς ἰδιότητος τοῦ ὕλικου τούτου καὶ ἐκ τοῦ χάρτου. Ἡ μεγάλη δεξιότης τῶν Ἰαπῶνων ζωγράφων εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς μεγάλης ἀσκήσεως, εἰς τὴν ὑποβάλλονται ἐν τῇ παιδικῇ τῶν ἡλικίᾳ πρὸς ἐκμάθησιν τῶν πολυπλόκων καὶ δυσδιακρίτων γραφικῶν σημείων. Ἡ καλλιγραφία παρὰ τοῖς Ἰάπωνιν ἐκτιμᾶται τοσοῦτον, ὥστε κατὰ τὴν „ἑορτὴν τῶν ἀστέρων“ ἐξαρτῶντες ἀπὸ τῶν κλάδων ἱεροῦ τινος δένδρου τοὺς γραφικοὺς αὐτῶν χρωστήρας ἐξακοῦνται παρὰ τῶν θεῶν τὸ δῶρον τοῦτο τοῦ καλλιγραφεῖν ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην θεῖαν δωρεάν.

Αἱ πρῶται τυπώσεις ἐν Ἰαπωνίᾳ ἀνάγονται εἰς τοὺς χρόνους τῆς αυτοκρατείας Shotoku-Tenna († 769), ἣτις διέταξε τὴν διὰ ζυλογραφίας ἐκτύπωσιν προσευχῶν ἢ μεθόδους αὕτης τῆς ἐκτυπώσεως ὑφίσταται ἀκόμη καὶ σήμερον. Ἡ εἰκονογραφία τῶν βιβλίων ἤρξατο ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος. Τὰ βιβλία συναρμολογούνται εἰς τύχη ἢ συντίθενται ἐν εἶδει λευκώματος καὶ τυποῦνται μόνον ἐπὶ τῆς μιᾶς σελίδος. Ὁ Ἰάπων εἶνε εἰς ἄκρον βιβλιόφιλος, τὰ δὲ

βιβλία εἶναι εὐθηνὰ καὶ ἐκτιμῶνται τοσοῦτον ὥστε ἐν παλαιότεροις χρόνοις ἦτο ἔθιμον οὐδέποτε νὰ τίθεται βιβλίον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἡ Ἰαπωνικὴ τέχνη ἔσχε μεγάλην καὶ γονιμοποιὸν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς τέχνης καὶ βιομηχανίας καὶ τὸ ἰδιόρρυθμον αὐτῆς ἐπέδρασε λίαν ἰσχυρῶς ἐπὶ τῶν παγκοσμίων ἐκθέσεων καὶ πάντων τῶν κλάδων τῆς ἡμετέρας τέχνης, ὠπισθοδρόμησε δὲ ἐν αὐτῇ τῇ Ἰαπωνίᾳ ἀπ’ οὔτου

ἐπετρέπη τοῖς ξένοις ἢ εἰς τὴν χώραν εἰσόδος· πάντες ἀσχολοῦνται περὶ τὸ ἐξαγωγικὸν ἐμπόριον, καὶ ἐνεκα τούτου ἡ στερεότης τῶν προϊόντων καὶ ἡ γνησιότης τοῦ ἰδιοφθοῦς χαρακτῆρος ἀπόλλυται. Ἡ κυβέρνησις ἤρξατο ἤδη νὰ λαμβάνη σύντονα μέτρα κατὰ τοῦ κακοῦ τούτου, ἐξ οὗ κινδυνεύει ἢ μὲν ἀρχαία Ἰαπωνία νὰ καταστήσῃ νεκρά ἢ δὲ νὰ γείνη ἀσχημον ἀποτύπωμα τῆς Εὐρώπης.

Σ Α Π Φ Ω.

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ.)

(τέλος.)

Ὅτε τὸν ἀνεγνώρισαν, ἔσυρεν ὁ Λάριχος τὸ ξίφος του καὶ τῷ ἐφώνησε.

— Ἄ! ἀθλίε καὶ προδότα τῆς καρδίας! Τέλος εὕρισκω εὐκαιρίαν ν’ ἀγωνισθῶ μαζῆ σου καὶ νὰ σε τιμωρήσω! Σῦρε τὸ ξίφος σου καὶ ἀπόθανε!

Καὶ ἠτοιμάζετο τὸ ἐπιτεθῆ κατὰ τοῦ ἡμιθανοῦς, αἷματόφύρτου καὶ ἐξηντημένου ἀνδρός! Ἀλλ’ ἡ Σαπφὼ τὸν ἐκράτησε ταχέως.

— Τί κάμνεις, ἀδελφέ μου; Τώρα δὲν εἶνε καιρὸς τιμωρίας! Ἡ ζωὴ του δὲν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς, ἀλλ’ εἰς τὰς Μούσας, τὰς ὁποίας ὅλοι μας ὑπηρετοῦμεν! Χάριν αὐτῶν πρέπει νὰ προσπαθῶμεν νὰ σώσωμεν τὸν ποιητὴν!

Καὶ ἐν ᾧ διαρκῶς ἐκρούετο ἐξωθεν ἡ θύρα, ἠναγκάσθη ὁ Ἀλκαίος νὰ ἐκδυθῆ τὸν βαρύτιμον χιτῶνά του, ὁ ὁποῖος μετὰ τοῦ ξίφους του ἐτέθη ἐντὸς θύνης, ἐν ᾧ εἰς τῶν δούλων τὸν ἐκαθάρισεν ἀπὸ τοῦ αἵματος δι’ ὕδατος καὶ ἕτερος τὸν ἐνέδυσσε δουλικὸν χιτῶνα, μεθ’ ὃ καὶ οἱ τρεῖς διετάχθησαν διὰ τινος κρυφίας ἐξόδου νὰ σπεύσωσι πρὸς τὸν λιμένα καὶ νὰ καταφύγωσιν εἰς τὸ ἐμπορικὸν πλοῖον, ἐφ’ οὗ ἤδη εἶγον μετενεχθῆ ὑπὸ τῶν θεραπεύοντων αἱ ἀποσκευαὶ τῆς ποιητρίδας.

Τέλος ὑπεχώρησεν ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ὁ Πιττακὸς μετ’ ὀλίγων συνοδῶν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς ποιητρίδας.

— Μακρὰν ἀπὸ τὸν τόπον τούτον τῆς εἰρήνης — τῷ ἀνεφώνησεν ἡ Σαπφὼ — ὁ ὁποῖος δὲν πρέπει νὰ μολυνθῆ δι’ οὐδεμιᾶς βίαιας πράξεως.

— Δὲν ἐρωτῶμεν περὶ σοῦ — ἀπεκρίθη ὁ Πιττακὸς — ἀλλὰ περὶ τοῦ Ἀλκαίου, ὅστις κατηγορεῖται ὅτι ἱεροσύλως ἐτάραξε τὴν εἰρήνην τῶν θεῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς των. Διὰ τοῦτο ἐρευνήσατε τὸν οἶκον, ἑταῖροι! — Σὺ δέ, Σαπφῶ, ἀπῆλθον τῆς Λέσβου — ἐξηκολούθησε μελιχίως ὁ Πιττακὸς, προχωρῶν καὶ τεινὼν αὐτῇ τὴν χεῖρα — μὴ νομίσης, ὅτι ἡ πατρίς δὲν θὰ ἀισθανθῆ τί θ’ ἀπολέση ἐν σοί, ἢ ὅτι ἡ Λέσβος θὰ φανῆ ἀπέναντί σου ἀχάριστος καὶ ἀγνώμων, μὴ ἀναγνωρίζουσα τὴν δόξαν καὶ τὸ μεγαλεῖόν σου! Ἀλλ’ ὅπως ἐν τῷ ψηφίσματι τῆς ἐξορίας ἀπεφασίσανεν νὰ μὴ κάμωμεν καμμίαν ἐξάρσειν, οὕτως ἐκφράζομεν τώρα τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃτε ὅλοι εὐτυχεῖς, ὅταν συντελεσθῆ τὸ ἔργον τῆς εἰρήνης ἐν τῇ προσφιλεῖ ἡμῶν πατρίδι. Ἀλλὰ μὴ ὀργίζου ἐναντίον μου, ἐπειδὴ ἐγὼ ὑπῆρξα αἴτιος τοῦ μέτρου τούτου, ἢ ἐπειδὴ ἐγὼ αὐριον θὰ προτείνω τὴν ὑπεροχίαν ὄλων τῶν εὐπατριδῶν, διότι πρὸς τοῦτο ἠναγκάσθημεν ὑπὸ τῶν ἀπειλῶν των, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀφίνουσιν ἡσυχίαν εἰς ἡμᾶς, τοὺς πολίτας τῆς Μυτιλήνης. — Ἦδη δὲ τεινόν μοι τὴν δεξιάν σου, Σαπφῶ, καὶ ἔχε ὑγίειαν! Ἐὰν

ἐν τῇ ξένῃ δὲν εὐτυχῆσαι καὶ ἐάν σοι συμβῆ τι ἀπεικταλὸν, μὴ λησμονήσης, ὅτι ἐδῶ ὑπάρχει μία συμπαθὴς καὶ εὐγνώμων καρδιά, πρόθυμος νὰ βοηθήσῃ πάντοτε ἕκαστον πάσχοντα καὶ ἕκαστον συμπολίτην. — Σ’ εὐγνωμονῶ προσέτι διὰ τὴν μεγάλην ἀφοσίωσιν, μεθ’ ἧς ἐδίδαξες τὴν ἀτυχῆ μου καὶ πολυκλαυστον Μνησιδίκην!

— Χαῖρε, Πιττακὲ — εἶπε καὶ ἡ Σαπφῶ, ἡ ὁποία εἰς τὰς πρώτας λέξεις του εἶχεν ἀποστρέψῃ τὸ πρόσωπον, κατόπιν δ’ ἐστράφη πάλιν πρὸς αὐτόν. — Σ’ εὐχαριστῶ διὰ τοὺς ἀγαθοὺς λόγους σου, τοὺς ὁποίους οὐδέποτε θὰ λησμονήσω. Εὐεργέτει τὴν προσφιλή μου πατρίδα καὶ θὰ ἐφελευκώσης οὕτω τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν συμπολιτῶν σου. Χαῖρε!

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν νέον φίλον της πρὸς ἀποχαριτισμὸν. Ἐπειτα ὅμως ἠκολούθησε τοὺς σπεύδοντας συνοδοὺς εἰς τὸν λιμένα, ἐν ᾧ οἱ πρὸς ἐρευναν ἀποσταλέντες σύντροφοι τοῦ Πιττακοῦ ἐπέστρεψαν ἀπρακτοὶ καὶ λέγοντες, ὅτι οὔτε καν ἴχνος τοῦ Ἀλκαίου εὕρισκτο καθ’ ὅλον τὸν οἶκον τῆς ποιητρίδας. Ὁ Πιττακὸς διέταξε νὰ μὴ καταδιωχθῆ πλέον καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, ὅπου τὸν ὑπεδέχθησαν οἱ ἀσπὸι ἀλαλάζοντες καὶ ἐπευφημοῦντες. Οἱ νεκροί, ὄντες ἐν συνῶν περὶ τοὺς τεσσαράκοντα, οἱ πλεῖστοι δὲ ἀνήκοντες εἰς τοὺς εὐπατριδας, μετεκομισθήσαν ὑπὸ τῶν θρηγούτων συγγενῶν ἐπὶ φερῶντων καὶ σανίδων εἰς τὰς οἰκίας των, ἐν ᾧ οἱ δέσμοι εὐπατριδαὶ παρεδόθησαν εἰς τὰς φυλακάς, διὰ νὰ ὑποστῶσιν ἀργότερον τὸν θάνατον. Ὅσοι διέφυγον τὸν θάνατον ἐκρύβθησαν ἕως οὗ εὗρωσιν εὐκαιρίαν ν’ ἀπομακρυνθῶσι τῆς Μυτιλήνης. Ὅλιγοὶ δὲ τινες μόνον καταφύρωσαν τὸ αὐτὸ ἐσπέρας νὰ ἐπιβιβασθῶσιν εἰς τὸ αὐτὸ πλοῖον, ἐφ’ οὗ καὶ ἡ Σαπφῶ ἐσκόπει ν’ ἀποκλύσῃ εἰς Σικελίαν —

Ὁ Ἀντιμενίδας εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸν ἀγῶνα, καθ’ ἣν στιγμὴν εἶχον τὴν ὑπεροχὴν οἱ εὐπατριδαὶ καὶ καθ’ ὅλα τὰ φαινόμενα δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία περὶ τῆς νίκης των, πρὶν ἢ ἡ ἀφίξις τῶν ναυτῶν ἐπιφέρῃ ἐκείνην τὴν μοιραῖαν τροπὴν εἰς τὴν ἐκβασιν τῆς πάλης. Μανιώδης καὶ ἠρεθισμένος ἔτρεξεν εἰς τινὰ γειτονικὴν ὁδόν, ἠνοιξεν ἐκεῖ τὴν θύραν μιᾶς οἰκίας, καὶ διελθὼν τὸ περιστύλιον ἐφθάσεν εἰς θάλαμον, ἐνθα ἠκούοντο πολλαὶ φωναί. Ὅτε εἰσῆλθεν ὀρμητικῶς εἰς τὸν θάλαμον, ἐπήδησεν ἐκ τινος ἀνακλιντροῦ ὁ Λυσάνδρος, ὅπου ἐκάθητο μετὰ τῆς Γυρίνης καὶ ἔσυρε τὸ ξίφος του:

— Τώρα, ἀθλίε, τώρα ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας — ἀνέκραξεν ὁ Ἀντιμενίδας ἀγρίως — τώρα θὰ σ’ ἐδικηθῶ διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς ἐρωμένης μου.

Καὶ ἐν τῷ ἄμα ἐπέτεθη κατὰ τοῦ Λυσάνδρου, ὅστις,

ἀοπλος σχεδόν, μετά βραχείαν ἄμυναν ἐτραυματίσθη βαρέως κατὰ τὸ στήθος, ἀφῆκε νὰ πέσῃ τὸ ξίφος του καὶ κατέπεσε καὶ ὁ ἴδιος ἄπνους ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

Ἡ Γύρινα ὀλοφυρομένη καὶ τίλλουσα τὴν κόμην ἐκ τῆς ἀπελπισίας ἴστατο ἐκεῖ πλησίον καὶ ἠτοιμάζετο ἤδη μετὰ κρουαίων νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ τετραυματιμένου, ὅτε ὁ Ἀντιμενίδας ἀφῆσας τὸ ξίφος του ἔλαβεν αὐτὴν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν βραχιόνων καὶ τὴν ἔσυρεν εἰς τὸ στήθος του.

— Τώρα εἶσαι ἰδική μου — ἐφιδύρισε μετὰ φωνῆς ὑποκόφου.

Μάτην ἐπάλαιεν ἡ ἀτυχῆς κόρη κατ' αὐτοῦ καὶ ἐκτόπα τὸ πρόσωπόν του διὰ τῶν ἀδυνάτων γρόνθων τῆς αὐτὸς τὴν περισφιγγεν ἐτι ἰσχυρότερον, ἐθλίβε τὸ στήθος τῆς ἐπὶ τοῦ ἰδίου του στήθους καὶ διὰ τῆς βίας τὴν ἀπέπιγε σχεδὸν διὰ τῶν θερμῶν καὶ πολλῶν φιλημάτων του.

Αἴφνης ὅμως θόρυβος ἐκ τοῦ παρακειμένου θαλάμου τὸν ἐτάραξε καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ χαλαρώσῃ τοὺς βραχιόνάς του, ταύτην δὲ τὴν στιγμήν ἐπωφελήθεισα ἡ Γύρινα ἔτρεξεν εἰς τὴν αὐλήν. Ταχέως ὅμως ἔλαβεν ὁ Ἀντιμενίδας τὸ ξίφος του καὶ ἔτρεξε κατόπιν τῆς. Ἡ Γύρινα ἤλπιζε νὰ εὕρῃ βοήθειαν ἐν τῇ αὐλῇ, ἀλλ' οὐδεὶς εὕρισκετο ἐκεῖ. Ὅτε δὲ εἶδε τὸν Ἀντιμενίδαν νὰ τρέχῃ λυσσῶδῶς κατόπιν τῆς, κατελήφθη ὑπὸ ἀπελπισίας. Ὁρμησεν εἰς τὴν ὁδὸν ἐπικαλουμένη μεγαλοφώνως βοήθειαν, ἀλλ' ἡ ὁδὸς ἦτο ἐρημος, ἐπειδὴ ὅλοι αἱ γυναῖκες ἐκ τοῦ φόβου εἶχον κλεισθῆ εἰς τὰ δώματά των, οἱ δὲ ἄνδρες ἠγωνίζοντο καὶ ἐμάχοντο ἐν τῇ ἀγορᾷ. Ἐτρεξεν ὅλας δυνάμεις πρὸς τὸν λιμένα, κατόπιν τῆς δ' ἔτρεχε καὶ ὁ ἀμείλικτος αὐτῆς διώκτης. Ἡ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἀντιμενίδου ἀπόστασις ἐμεγεθύνθη ὀλίγον, ὅτε ἀστὸς τις προσδραμῶν ἠθέλησε νὰ τὸν κρατήσῃ. Ἀλλ' ὁ Ἀντιμενίδας αἰδέσας αὐτὸν τὸν ἔρριψε κατὰ γῆς καὶ ὄρμησε μετὰ νέας δυνάμεις καὶ πλείονος ταχύτητος κατὰ τῆς κόρης. Τότε ἐφθάσεν ἡ Γύρινα εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ λιμένος. Ἀπαῖξ ἐτι ἐστράφη ἀπέλις ὅπως εἶδε τὸν διώκτην ὀλίγα βήματα ἀπὸ μακρᾶν τῆς καὶ συλλαβούσα ἀμέσως φοβερὰν ἀπόφασιν ὕψωσε τὰς χεῖρας καὶ εἶπε:

— Ὁ Ἀμφιτρίτη καὶ ὑμεῖς, Νηρηίδες, οὐκ εἰσέλθετε τὴν

δυστυχιστάτην ἐκ τοῦ γένους σας καὶ καταστήσατε αὐτὴν τὸν θάνατον γλυκύν!

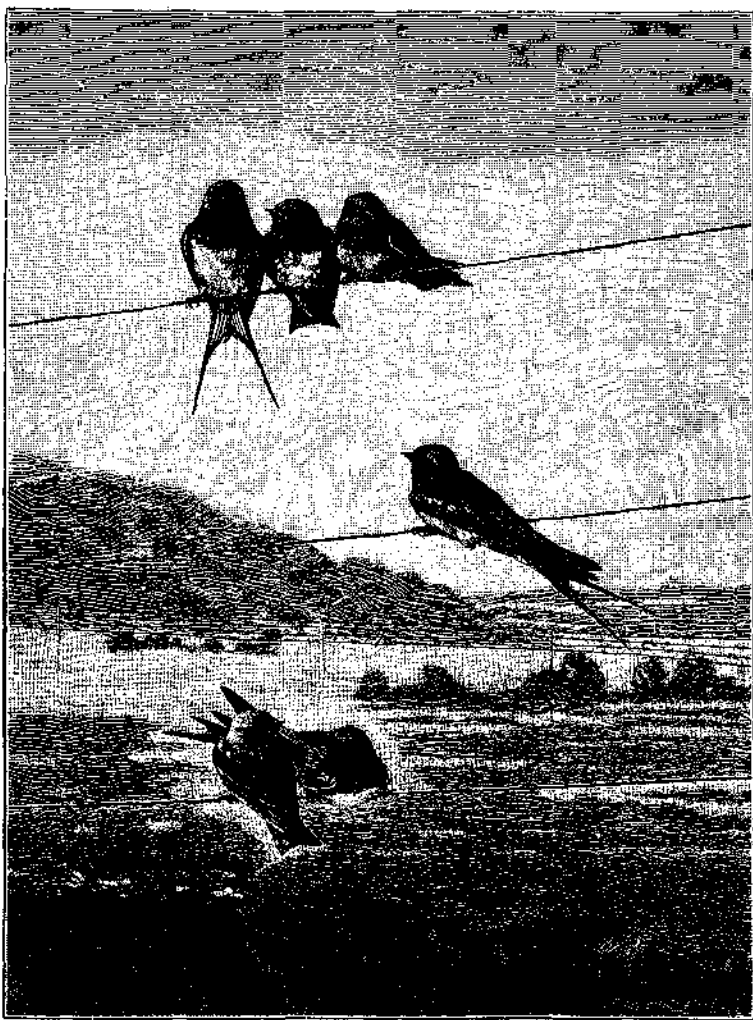
Καὶ κατεκρημνίσθη εἰς τὴν θάλασσαν, ἡ ὁποία κατέπιε τὴν λείαν τῆς εἰς τὰ ἀχανῆ αὐτῆς ἔγκατα.

Ἐκπληκτος καὶ ἐννεὸς ἐβλέπεν ὁ Ἀντιμενίδας πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἐξηφανίσθη τὸ θῦμα του, χωρὶς νὰ τῷ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν νὰ λύσῃ λέμβον τινα καὶ νὰ δοκιμάσῃ νὰ τὴν σώσῃ, ἂν καὶ εἰς τοῦτο δὲν ἠθέλων ἐπιτύχει, ἐπειδὴ ἡ Γύρινα δὲν ἀνεφάνη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν κυμάτων. Ἐπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἀγορᾶν, ἀλλὰ καθ' ὁδὸν συνήτησε φυγάδας τινὰς εὐπατρίδας, ἀναγγεῖλλαντας αὐτῷ τὴν ἀτυχῆ τροπὴν τοῦ ἀγῶνος. Μετ' ὀλίγον ἀνεφάνη καὶ ὁμιλὸς τις πολιτῶν, οἱ ὅποιοι ἐπέπεσον κατὰ τοῦ Ἀντιμενίδου. Ὁὗτος, μὴ ὑπολείπόμενος τοῦ ἀδελφοῦ του κατὰ τὴν ἀνδρείαν, ἐπάλαυε κατ' αὐτῶν ὡς λέων, ἀλλ' ἐπὶ τέλους δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῆ κατὰ τῶν ἐπιπεσόντων, καὶ ἐστράφη εἰς φυγὴν πρὸς τὸ νότιον μέρος τοῦ λιμένος, ὅπου ἦτο ἠγγυροβολημένον τὸ διὰ τὴν Σικελίαν ἐμπορικὸν πλοῖον καὶ ἠτοιμάζετο ἤδη ν' ἀποπλεύσῃ.

Ὅτε ἡ Σαπφὴ μετὰ τοῦ θυγατρίου τῆς, τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ τῆς Ἀττίδος εἶχον ἐπιβιβασθῆ εἰς τὸ πλοῖον, ἐγένοντο δεκταὶ ὑπὸ τοῦ Ἀλκαίου καὶ τῶν δύο δούλων, οἱ ὅποιοι τὸν εἶχον σώσει, καὶ ἡ ποιήτρια ἔχαιρεν, ὅτι ἐσώθη ὑγιῶς ἔχων ὁ ποιητῆς. Ἐπειδὴ τὸ πλοῖον δὲν εἶχεν ἀναπετάσῃ ἀκόμη τὰ ἱστία.

Ἐστρεψαν διὰ τελευταίαν φορὰν τὰ βλέμματά των πρὸς τὴν ὠραίαν καὶ λαμπρὰν πόλιν καὶ πρὸς τὰ παράκτια ὄρη, ἐφ' ὧν εἶχεν ἀρχίσει ἤδη νὰ ἐξαπλοῦται τὸ ἐσπερινὸν σκίῳφος. Ὁ Λάρχιος καὶ ἡ Ἀττίς ἴσαντο παράμερα, κρατούμενοι ἀπὸ τῶν βραχιόνων καὶ βλέποντες πρὸς τὴν ἀποστειλβουσαν ἐπιφανείαν τῆς ἀργυροχρόου θαλάσσης. Ἡ Σαπφὴ ἴστατο πλησίον τοῦ Ἀλκαίου, μὴ ἀπεκδυθέντος ἀκόμη τὸν δουλικὸν χιτῶνα, καίτοι ὁ Πιττακὸς ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἐπεχειρεῖ νὰ τὸν καταδιώξῃ περισσότερο.

— Ὁ Ἀλκαῖε. — εἶπεν ἡ ποιήτρια — πρὸς τί ἔγιναν ὅλα ταῦτα; Τί κατορθώσατε τώρα μὲ τὰ σχέδια καὶ τὰς παραχὰς σας; Κατορθώσατε μόνον ν' ἀφῆσωμεν τὰς οἰκίας καὶ τὰ κτήματά μας καὶ ξένου νὰ πλανώμεθα εἰς ξένας χώρας, πάντοτε ἔχοντες τὸν πόθον νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν

ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ. Εἰκὼν ὑπὸ Marie Laux.

γλυκεῖαν πατρίδα καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ πράξωμεν τοῦτο! Εἶχτε πραγματικῶς ἐλπίδας νὰ συντρίψητε τὴν δύναμιν καὶ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ λαοῦ; Καὶ ποῖος ἐξ ὑμῶν θὰ ἠδύνατο νὰ γίνῃ ἀρχων τῆς πολιτείας καὶ νὰ κυβερνᾷ τὸν λαόν καὶ τὸν δῆμον; Ποῖος ἐξ ὑμῶν θὰ εἶχε τὴν γαλήνην, τὴν φρόνησιν καὶ τὴν ἰκανότητα κυβερνήτου; Ἐγὼ δὲν γνωρίζω κανένα. Ὅτε σύ, ὅτε ὁ Ἀντιμενίδας, ὅτε ὁ νεαρὸς ἀδελφός μου, εἶνε ἰκανὸς πρὸς τοιαῦτα πράγματα τὸν βλέπεις δὲ τώρα, ὅτι ἀρέσκειται μᾶλλον εἰς τὰ ἔργα τῆς θεᾶς τοῦ ἔρωτος, παρὰ εἰς τὰ καθήκοντα καὶ τὰς δωρεὰς τῆς σοβαρᾶς Ἀθηνᾶς.

— Ὁ Σαπφὴ — ὑπέλαβεν ὁ Ἀλκαῖος σοβαρῶς — τίς δύναται νὰ κρίνῃ περὶ τούτου; Τί ἦτον ὁ Πιττακός, πρὶν ἢ ἀποκτήσῃ τὴν φήμην ταύτην ὡς πολιτικὸς μέγας; Εἰς τὰς δυσκολίας δοκιμάζεται καὶ φαίνεται ἡ ἀξία τοῦ ἀνδρός. Τώρα ὅμως θὰ καταστραφῇ ἡ πατρίς μας, ἀφ' οὗ ἐπαίται κυβερῶσιν αὐτήν. Ἀκούω ἤδη τὴν πνοὴν τῶν ἀνέμων, βλέπω τὸ σκάφος τῆς πολιτείας ριπτόμενον τῆδε κἀκείσε ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἀκούω τὴν θύελλαν μυκωμένην ἐπὶ τῶν ἰσθμῶν καὶ διασχίζουσαν τὰ ἴστια, βλέπω τὸ ὕδωρ εἰσχωροῦν διὰ τῆς τρόπιδος καὶ πάντας ἀγωνιζομένους νὰ σώσῃσι τὸ πλοῖον, ἀλλὰ ματαιοπονοῦντας! Ἡμεῖς ὅμως, οἱ ὅποιοι δυνάμεθα νὰ τὸ σώσωμεν, περιπλανώμεθα, ἀθλοῖ καὶ ἐλευνοί, εἰς ξένας χώρας! Ἀλλοίμονον εἰς ἡμᾶς! Ἀλλοίμονον εἰς τὴν ἀτυχῆ πατρίδα!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπεφάνη ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου καὶ διέταξε ν' ἀναπετάσῃσι τὰ ἱστία πρὸς ἀπόπλουν. Ἀλλὰ συγχρόνως οἱ ἐν τῷ πλοίῳ εἶδον τὸν Ἀντιμενίδαν αἰματόφυρτον, ἐξηγτημένον καὶ καταδιωκόμενον ὑπὸ πλήθους λαοῦ

να τρέχῃ πρὸς τὴν ἀκτὴν. Ἐπήδησεν εἰς λέμβον καὶ ἔμεινε ἀκίνητος εἰς τὴν πρῶραν του, ἀγνοῶν ποῦ πλέον νὰ καταφύγῃ, ἕως οὗ παρετήρησε τὰ σημεῖα καὶ τὰς φωνὰς ἀπὸ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου. Ἀφῆκε τὸ ξίφος του, ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἤρχισε νὰ κολυμβᾷ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ πλοίου, ὅπόθεν οἱ ναῦται βέβαντες σχοινίον ἔσυραν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Μόλις ἐφθάσεν ἐπάνω καὶ ἔχασε τὰς αἰσθήσεις του, καταληφθεὶς ὑπὸ βαθείας λιποθυμίας.

Ἐφερον οἶνον καὶ ὕδωρ διὰ νὰ τὸν ἀναζωογονήσωσιν, ἡ δὲ Σαπφὴ ἔμφροντις ἐγονυπέτησεν εἰς τὸ πλευρόν του καὶ ἤρχισε νὰ τρίβῃ τὰς χεῖράς του καὶ τὸ μέτωπον. Σύνουος παρετήρει τὴν ὠραίαν του μορφήν, περὶ τῆς κατοχῆς τῆς ὁποίας ἐφαίνοντο ἤδη ἀντιπαλαιότες ζηλοτύπως οἱ διδυμοὶ ἀδελφοί, ὁ θάνατος καὶ ὁ ὕπνος. Ὁ δὲ εἰδείκνυσεν ἄραγε τὴν συμπάθειαν ταύτην, ἐὰν ἐγνωρίζεν ὁποῖος τις φόνος ἐπεβάρυνε τὴν συνείδησιν τοῦ νεανίου τούτου; ὅτι ἡ ἀγαπητῆ τῆς μαθήτρια ἔκειτο ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης, καταδιωχθεῖσα μέχρι θανάτου, θῦμα τῆς ἀπελπισίας τῆς καὶ τῆς ὀμότητος τοῦ διώκτη τῆς;

Τότε ὁ ἐσπερινὸς ἀνεμος ἐπλήρωσε καὶ ἐξώγκωσε τὰ ἱστία, τὸ δὲ πλοῖον ἤρχισε νὰ κινῆται βραδέως πρὸς τὸ εὐρὺ πέλαγος. Βαθυμῆδον ἐξηφανίσθη ἡ Μυτιλήνη ἀπὸ τῶν βλεμμάτων τῶν ἐξορίστων, οἱ ὅποιοι μετὰ συμπαθοῦς χαρᾶς παρετήρουν ἤδη τὸν ἀναλαμβάνοντα τὰς αἰσθήσεις τοῦ Ἀντιμενίδαν. Ἡ νύξ ἐπῆλθεν ἤδη καὶ ἐξῆλπωσε τὰς πτέρυγας τῆς, φέρουσα ἐδεργετικὴν γαλήνην καὶ εἰς τὰς τεθλιμμένας ἐκείνας ψυχὰς, αἱ ὁποῖαι ἔβαινον πρὸς τὸσφ ἀόριστον μέλλον.

- 1. ΔΟΜ ΠΕΤΡΟΣ Β'. (μετὰ βιογραφίας), ἐν σελ. 145.
- 2. ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΜΑΙΟΥ. Εἰκὼν ὑπὸ R. Beyschlag (ἐν σελ. 149).

Τ' ἀνθὲ τὰ μοσχολύματα ποῦ σὲ δροσοτολίζουν
Τὴν ἄπονη τὴ μόρᾳ σου, παιδοῦλα, ζωγραφίζουν
Καθὼς αὐτὰ κ' ἔ νήθη σου καὶ τὰ διὰ σου κάλλη
Λίγον καιρὸ θ' ἀνθίσουνε καὶ θὰ χαδοῦνε πάλι.

- 3. ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΩΟΝ. Εἰκὼν ὑπὸ Ἀντωνίου Rotta (ἐν σελ. 153). Πρὸ ἐνός ἔτους ἀκριβῶς ἔθραυσε διὰ τοῦ μικροῦ του ράμφους τὸ κέλυφος τοῦ ὠοῦ καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν κόσμον τὸ μικρὸν νεόττιον, κροκόχροον, κομψὸν καὶ εὐκίνητον. Ὑπὸ τὴν ἰδιαίτεραν προστασίαν καὶ περιποίησιν τῶν κορασιῶν αὐξήθη κατέλιπε τὴν νεαράν του ἡλικίαν ἐν τῷ στενῷ περιβόλῳ τῆς ἀλιευτικῆς καλύβης. Τὰ μεγαλήτερα καὶ σπουδαιότερα συμβάντα τοῦ βίου του ἦσαν ἀσθενεῖς ἀπόπειραι πτήσεως ἐπὶ τῶν φραγμῶν τοῦ κηπαρίου, ὅπόθεν μετ' ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ ἠδύνατο νὰ παρα-

τηρῆ τὸ ἥμισυ τοῦ εὐρέος κόσμου κυανοῦν καὶ ὑγρόν, διαπλεόμενον ὑπὸ πλοίων, καὶ ὑπεράνω αὐτοῦ περιπταμένους λευκοπτέρους λάρους. Εἰς πᾶν ἄλλο ἀνόητον ὄρνιθιον ἢ θεᾶ τῆς κυανῆς ταύτης ὑγρασίας θὰ διήγειρεν ἐπιθυμίας περιηγήσεων. Αὐτὴ ὅμως ἐπροτίμησε νὰ μένῃ εἰς τὴν γενέθλιον χώραν, ἠύξησεν ἐντίμως τρεφομένη καὶ ἠσθάνθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φυόμενον καὶ αὐξανόμενον τὸν λευκοπτερονλόφον — τὸ ἀληθές τεκμήριον γυναικείας τελειότητος. Αἴφνης τὰ κοράσια ἀναγγέλλουσι μετ' ἀλαλαγμῶν χαρᾶς ὅτι μετ' οὗ πολὺ ἡ αὐλή των θὰ ἴδῃ καὶ ἄλλα νεόττια. Ὁ πετεινὸς καὶ ἡ ὄρνις συνέδεσαν τὸν βίον των δι' ἀρρήκτων δεσμῶν. Ὁ ζηλότυπος ἀνὴρ θὰ δυνηθῆ ἐντὸς ὀλίγου νὰ βλέπῃ αὐξανόμενος τοὺς υἱούς των ἐγγόνων του καὶ νὰ χαίρῃ ἐπὶ τῇ ἀδωᾷ αὐτῶν εὐτυχία.

- 4. ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ. Εἰκὼν ὑπὸ Marie Laux (ἐν σελ. 156), μετὰ σχετικῶ ἀρθροῦ (ἢ χελιδῶν) ὑπὸ Κ. Γεροκλέους (ἐν σελ. 148).

Κωμική τραγωδία. Ο περίφημος άγγλος ηθοποιός Garrick υπε- κρίνεται ποτε εν τω θεάτρω κατά τινα θερμοτάτην θερινήν ημέραν τον Βασιλέα Αθή και συμπαρέσει, ως πάντοτε, διά της απαραμύλλου αυτού τέχνης το κοινόν κατά τας πρώτας τέσσαρας πράξεις του δράματος. Κατά την πέμπτην όμως πράξιν συνέβη αυτώ μικρόν τι ατύχημα. Μόλις εχεν άρχισή η τραγουδιότη σκηνή περί το τέλος της πράξεως, όπου ο γυναικός βασιλέως κλαίει παρά τω πτώματι τής θυγατρός αυτού Κορδηλίας, και πολλά δάκρυα ηρχισαν ήδη να βέουσιν επί ώραίων παρειών μεταξύ των θεωρών, ουε αίφνης το πρόσωπον του ηθοποιού προσέλαβεν όλως άλλωθεν και ακατάλληλον έκφρασαν. Η καιρά τήν στιγμινήν εκείνην απαιτουμένη σοβαρότης ήφανήθη από του προσώπου του και ο ηθοποιός ηγωνίζετο προφανώς δεινόν άγώνα όπως καταπνίξη ακαταμάχητον δρεξιν γέλωτος. Κατά τήν κρίσιν εκείνην στιγμινήν ενεφανίσθησαν επί της σκηνής, όπως άπαιτεί το μέρος του δράματος, οι εύγενείς εύπατριδες, αλλά και ο αυτοί, άμα εισελθόντες, μεταβλήθη όψιν και ηρχισαν να άγωνίζωνται τον αυτόν άγώνα όπως κρατήσωσι τον γέλωτα, ούτως ώστε η σκηνή ύπέστη ανεξήγητον διακοπήν προς μεγάλην έκπληξιν των θεατών. Αίφνης άνοιγει άλλω τον ορθαλμους η νεκρά Κορδηλία, όπως ήδη το αίτιον της διακοπής, και καταλαμβάνεται άμέσως υπό σπαρτωδικού γέλωτος, άναπειθής και τρέχει γελάσα προς τα παρασκήνια, ακολουθουμένη υπό του γηραιού Αθή, υπό του γενναίφρονος και έντιμοτάτου Kent και των λοιπών εύπατριδών, αδυνατούτων, ούσάτως να κρατήσωσι τον γέλωτα.

Οί θεαταί ήμεσαν άναυδοι και έκπληκτοι, μέχρις ού άνακαλύψαντες και αυτοί το αίτιον της γενικής ήλαρότητας εξερράγησαν επίσης εις άσβεστον γέλωτα. Είς το δρασθεν μέρος της πλατείας (martette) ήτο καθισμένος χρονοπρος τις κρωπωλής έχων πλησίον και τον κύνα του, διότι τότε έπεσε περως εν Λονδίνω και εις τους κύνας η είσοδος εις το θέατρον υπό την προστασίαν των κυρίων των. Τό μέγα και εύτραφές τοιούτο ζώον εκάθητο πλησίον του κυρίου του, ζειδόμενον με τους προσδίους πόδας επί της απέναντι αυτού σανίδος και έθεωρει μετά πολλού ένδιαφέροντος τήν σκηνήν, ως να έσκόπει να γράψη τήν έκπικριαν. Ο παχός όμως κύριος του ύπέφερε πολυ από τήν ζέσση και δια να έλαφρωθή άφήρησεν από της κεφαλής του τήν βαρείαν φενάχην και προσήρμωσεν αυτήν με θλην τήν άφείλιαν επί της κεφαλής του κυνός του. Η θεα τοιούτος με τήν βαρείαν, περροβιαν παρατηρούστος μετά τσαούτης προσοχής όλα τα κινήματα των υποκριτών, ήτο τόσο γελοία, ώστε και εις τους υποκριτάς αυτούς, οι όποιοι ήσαν συνειδηταίμενοι να κυριεύωσι τον εαυτον των, έστάνη αδύνατον να τρησώσι τήν απαιτουμένην σοβαρότητα. Ο Garrick έλεγε βραδυτέρον ετι κατ' εκείνην τήν έσπέραν, και αν έπρόκειτο να χάση τήν ζωήν του, δεν θα ήδύνατο να κρατήση τον γέλωτα.

Άμερικανός εκατομμυριούχος. Ίπάρχουσι και σήμερα ετι όπως εις τους χρόνους της άκμής της Ρώμης, της τε δημοκρατίας και αυτοκρατορίας, άνθρωποι βαθύπλουτοι, οι όποιοι έπαδεικνύουσι τήν μάλλον άνηκουστον πολυτέλειαν, τήν άνηθικον εκείνην πολυτέλειαν ήτις άρέσκεται εις τας πλέον αλλοκότους και άλόγους δαπάνας, και η όποια φαίνεται ως χλεύη εις τας πτωχάς κοινωνικάς τάξεις, αιτινες εν τω περι ύπάρξεως άγών μόλις κατορθούσι να έπαρξωσι εις τας άπλουστάτας και άπλούτους ανάγκας. Ο Άμερικανός Mackey, οστις έξήγει εκατομμύρια δολλαρίων εκ των άργυρωχείων του εν Nevada, κατά τας τελευταίας εν Παρισίους Άπόκρους ύπερρήκνυνσε κατά τήν πολυτέλειαν όλους τους μετ' αυτού άμλλημένους εκατομμυριούχους. Η σύζυγός του έπεμφεν επί τοιούτο κυνηγός εις τήν νέαν Γουϊνέα, όπως θηρεύσωσι τα τόσο σπάνια παραδείσια πτηνά, διότι ήθελε να κατασκευάση μανθίαν εκ των πτερών των πτηνών τούτων. Ατ' ένα χορόν, τον όσον έδωκεν εν Παρισίαις, φιλοδόμησεν ιδιαίτερον διά τον χορόν παλάτιον, του όποιου οι τοίχοι ήσαν κεκαλυμμένοι με έρυθρον βελούδον και με κάτοπτρα, τα δε πατώματα με μάρμαρον, χρυσόν και μωσαϊκά· πολλά εκατομμύρια έργατων είργάζοντο νυχθημέρον προς κατασκευήν του παλατίου, το όσον έστοίχισε πολλές εκατομμύριας χιλιάδων φράγκων. Είς τους προσκεκλημένους παρείδοντο νουκα χαμαικέρσατα των μεσημβριών χορών, σίλουροι εκ Ρωσίας, φιλωαί πτηνών εξ Ίνδιών κ. τ. κ. Μόνον τα ζαχαρωτά έστοίχισαν 150,000 φράγκων!

Εξ όλων των δαπανών αν αφαιρέση τις τους μισθούς των έργατων οι λοιπαί ήσαν σπατάλη ήτις ίκανοποίησεν επί στιγμινήν ματαιοφροσύνην ύπερβαίνουσιν πάν όριον.

Η στενή σχέση μεταξύ ίππου και μαχητού άπέλεισσε προϊόντος του χρόνου ένεκα της εφευρέσεως των σιδηροδρόμων και της τελειοποιήσεως και ύπεροχής του πεζικού μέγα μέρος της αρχικής αυτής σημασίας· ούχ ήττον όμως διατελεί ο ίππος και σήμερα ετι σπουδαιότατος παράγων της πολεμικής τέχνης. Ουδέν λοιπόν θαυμαστόν αν οι κυβερνήσεις ενίων κρατών εν ώρα, καθ' ός φαίνεται απειλούμένη η ειρήνη, προσπαθούσι δι' άπαγορεύσεων έξαγωγής των ίππων να άποφύγωσι πάσαν έλάττωσιν της πολεμικής αυτών δυνάμεως. Ο αριθμός των εν Εύρώπη ίππων κατά τας τελευταίας αυτών αριθμήσεις συμποσούται εις 34 εκατομμύρια, ούτως άσπε κατά μέσον όρον εις 100 κατοίκους άντιστοιχούσι 10 ίπποι. Ο όλικός όμως αριθμός διαίρεται λίαν άνίσως κατά τα διάφορα κράτη. 17 εκατομμύρια εν στρογγύλω αριθμώ, δηλαδή σχεδόν το ήμισυ του όλικού ποσού άνήκει εις τήν Ρωσσίαν. Η Αυστροουγγαρία αριθμεί 3,541,860 ή δε Γερμανία 5,522,316 ίππους· ετι άπεται η μεγάλη Βρετανία αριθμούσα 2,906,000 και η Γαλλία 2,868,723. Τα λοιπά κράτη είναι σχετικάς πτωχά υπό τήν έποψιν ταύτην. Η Γαλλία εκτός των ίππων έχει και 292,272 ήμιόλους ενώ η Γερμανία έχει μόνον 1009. Είς τον ανωτέρω αριθμόν των εις τήν Αυστρίαν άνηκόντων ίππων δεν συμπεριλήφθησαν οι της Βοσνίας οτινες συμποσούνται εις 160,000. Ο λόγος του αριθμού των ίππων προς τον αριθμόν των κατοίκων εις τα διάφορα κράτη έχει ως εξής: Έν Ρωσία εις 100 κατοίκους άντιστοιχούσι 23 ίπποι, εν Αυστροουγγαρία 10, εν Γερμανία 8, Γαλλία 8, και μεγάλη Βρετανία 8. Η Ρωσία όμως σχετικάς προς τήν έκτασιν και τον πληθυσμόν αυτής δεν έχει τήν μεγαλύτερα αφθονίαν. Αι ήνωμένα πολιτεία της βορείου Άμερικής αριθμούσι 10,888,000 ίππων (ώστε εις 100 κατοίκους άντιστοιχούσι σχεδόν 28 ίπποι) εκτός των 1,871,000 ήμιόλων. Η Αυστραλία εινε σχετικάς ετι πλουσιωτέρα διότι εν αυτή εις 100 κατοίκους άντιστοιχούσι 58 ίπποι. Ίπάρχουσι μάλιστα χόροι, εν οις οι ίπποι είναι πολυαριθμότεροι των κατοίκων, π. χ. η Άργεντινή, όπου εις 100 κατοίκους άντιστοιχούσι 204 και εν Ουραγουάη 370 ίπποι.

Κατά τήν ιταλικήν εφημερίδα „Il Piccolo“ ύπάρχουσαν εν Ίταλία 17 εκατομμύρια άναφαβήτων οι δε άναγνώσται εφημερίδων άποτελουσιν μόλις 1½ εκατομμύριον, εζ ών οι 700,000 μόνον πληρώνουσι δι' εφημερίδας· εκ τούτων δε όλίγοιτοι είναι εν τή μεσημβριή Ίταλία. Είς ταυτα προστίθεται το παράδοxon φαινόμενον ότι εν ταις επαρχίαις, όπου οι άνθρωποι ήμισα φροντίζουσι περι άναγνώσεως εφημερίδων και ετι όλίγοτερον περι της πληρωμής αυτών, εκδίδονται άπειρα τον αριθμόν και ποιικιλώτατα φύλλα. Έπό τουαυτας περιστάσεις άγωνίζεται ο τύπος με τας μεγαλητέρας δυσκολίας. Το κοινόν φαίνεται ότι άρνούε τήν δεινήν θέσιν, εν η εύρίσκειται ο εγγώριος τύπος, και άπαιτεί παρ' αυτού όχι μόνον ευδηνίαν αλλά και να μη ύπολείπεται του λοιπού ευρωπαϊκού τύπου. Μία εφημερίς όπως το „Standard“ έχει 140,000 συνδρομητάς, το „Figaro“ 60,000, ο „Soleil“ 50,000, ενώ οι Ίταλοι εν γενεί σπανιωτάτα γίνονται συνδρομηταί και προτιμώσι να αγοράζωσι τα φύλλα άπαν τυχής εις τους δρόμους. Ο ιταλικός τύπος άγει ως επί το πλείστον έλεεινών και ταλαίπωρων βιον και η εργασία του άγνωμότως ανταμείβεται.

Έν Παρισίους εύρίσκονται τα ία εις φοβεράν ύπερτίμησιν. Συγγραφείς τις παρὰ τον Σηκουάνα άνεκάλυψεν έσχάτως τήν συνταγήν του έξωραίστικού εκείνου μέσου, εις το όποιον η αυτοκράτειρα Ίωσηφίνα ωφέιλε τήν θαυμασίαν χροιάν του προσώπου της. Η σύζυγός Ναπολέοντος του πρώτου έχουε ζέον γάλα επί προσφάτων ίων και έλουε κατόπισ τον πρόσωπον εις το εκ του άρωματος των άνθέων κεκορησμένον ύγρόν. Άμα μαθαύσαι τήν συνταγήν αι κυρία των Παρισίων ηρχισαν να τρέχουσι σωρηδόν εις το Bois de Boulogne όπως δρέκωσιν ία εις ιδιαίτερα προς τούτου καλάθια εκ μεταξωτού ύφάσματος, προς κατασκευήν του άπλουστάτου τούτου έξωραίστικού μέσου.

Βραβεΐον χιλίων φράγκων ώρίσθη διά το σύγγραμμα, όπερ θα δυνήθη να πραγματευθι κάλλιστα το έξής ζήτημα: „Ποια είναι αι κύρια αίτια αι τινες έμποδισαν και έμποδίζουν εισέτι τήν άποκατάστασιν άσφαλούς και διαρκούς ειρήνης εν Εύρώπη και ποια τα καταλληλότερα μέσα προς άρισ των κωλυμάτων τούτων;“

Η έπιτροπή της „Unione lombarda per la Pace e l'Arbitrato internazionale“ δημοσεύει ήδη τους περαιτέρω όρους του διαγωνισμού, εζ ών οι οδωιδέστεροι είναι οι εξής: Δύνανται ν' άποσταλθωσιν έντυπα άρθρα και φυλλάδια ως επίσης και χειρόγραφα· οφείλουσι να είναι γραμμένα ιταλιστι ή γαλλιστι· ο συγγραφεύς δύνανται να εκλέξη κατά τον συνήθη τρόπον ήτην τι (motto) και να το εκλείσση εντός φανελλου. Το βραφευδέν σύγγραμμα μένει ιδιοκτησία του συγγραφέως, όστις όμως, αν το σύγγραμμά του δεν είναι έντυπον, έχει τήν υποχρέωσιν να το τυπώσση έμωμ με τήν άπόφασιν του έλληνοδικείου και να πέμψη τρία άντίτυπα εις τήν έπιτροπήν· τα μη βραβευθέντα συγγράμματα έπιστρέφονται εις τον άποστολέα· εις τον διαγωνισμόν δύνανται να λάβωσι μέρος άνθρωποι πάσης έννοικότητας. Τα συγγράμματα οφείλουσι μέχρι της 31. Δεκεμβρίου 1888 ν' άποσταλθωσι προς τον γραμματέα της λουβαρδικής ένωσης (unione lombarda), Angelo Mazzeloni δικηγόρον, via Cerna 49, Milano.

Αρχαία και νέα. Είς τα ευτελέστατα και συγχρόνως διά πάσαν οικογένειαν αναγκαϊώτατα άντικείμενα άνήκει αναμφιβόλως και η καρφοβελόνη (καρφίτσα), ήτις καθ' εαυτήν μεν έχει έλαγιστην αξίαν άλλ' εν τή μεγάλη ποσότητι, εις ήν έξοδεύεται, άποτελεί σπουδαιότατον κλάδον της βιομηχανίας και του έμπορίου. Ποῦ κατ' αρχάς ήσαν εν χρήσει αι μεταλλιναι καρφοβελόναι, εινε άγνωστον, αν και ούχι σπανίως άνευρέθησαν δι' άνασκαφών εκ των προϊστορικών χρόνων όμοια τή καρφοβελόνη άντικείμενα, τα όποια όμως ένεκα των έλλειψών μέσων της έποχής εκείνης δεν έχουσι τήν σμικρότητα και κομψότητα των σημερινών καρφοβελόνων. Έν τούτοις δι' έρευνών γενομένων εν τοις υπογείοις ύπορείοις των ναών, εν τοις σπηλαίοις και τοις τάφοις της αρχαιοτάτης πόλεως των Θηβών της Αίγύπτου, ήτις το πάλαι ήτο ίσχυροτάτη και άμμιωτάτη ήθη δε από διασχιλίον και έπέκεινα ετών κείται καταρηπωμένη, άνευρέθησαν καρφίδες έχουσαι εκπληκτικήν όμοιότητα προς τας ήμετέρας του είδους τούτου βελόνας. Έχουσι το αυτ' μήκος, τήν αυτην κεφαλήν και είναι κατασκευασμένα εζ όμοιου τω ήμετέρω άραικόλω μεταλλου, η δε τελειότης αυτών άποδεικνύει πόσον οι αρχαίοι Αίγύπτιοι είχαν προοδύση εις τον πολιτισμόν. Έν τω αρχαιολογικώ μουσειώ του Λούβρου εν Παρισίους άπέκεινται 25 του-

αυται βελόλαι. Ο παρατηρών τήν κομψότητα και τελειότητα της κατασκευής αυτών εκπλήττεται επί της ύπομονής και έπιδεξιότητος του τεχνίτου, βταν μάλιστα συλλογισθι ότι αι βελόλαι αυται κατασκευάσθησαν πρό τριών και επέκεινα χιλιάδων ετών.

Ο ήλεκτρισμός ως άμεσος βιοποριστική πηγή. Άγγλος τις υπελόγησε τον αριθμόν των ανθρώπων, οτινες πορίζονται τα προς τζήν άμέσως και μόνον εκ του ήλεκτρισμού. Ηρίθμησε τους υπαλλήλους των τηλεγραφείων και τηλεφωνείων, τους υπαλλήλους και εργάτας των διαφόρων εταιρειών ήλεκτρικού φωτός, τα εργοστάσια ήλεκτρικών συσκευών και κάλων κηλ μη συμπαραλαβών εις τον υπολογισμόν τας πολλας χιλιάδες εκείνων, οτινες εκτός της εργασίας των εις τήν υπηρεσίαν των τηλεγραφείων κηλ εκτελούσι και άλλας εργασίας. Εύρε δε κατ' άκριβείας στατιστικός υπολογισμός ότι εν Άγγλία 100,000 άνθρωποι ζώων άμέσως εκ του ήλεκτρισμού, εν γενεί δε εφ' όλης της γής οφείλουσι εις τον ήλεκτρισμόν τήν ύπαρξιν των ύπερ τα πεντε εκατομμύρια ανθρώπων. Πρό πενήκοντα ετών δεν ύφίστατο η βιοποριστική αυτη πηγή. Τήν ωφέλειαν του ήλεκτρισμού δύνανται τις τσοσώτω μάλλον και όρθότερον να εκτιμήσση όταν λάβη υπ' όψει ετι δι' αυτού δεν κατεστράφησαν ουτε περιωρίσθησαν ποσώς άλλοι βιοποριστικοί κλάδοι (όπως π. χ. διά των σιδηροδρόμων τα δόχηματα) άλλ' ηνεώθη παντελώς νέα πηγή προς πορισμόν του βίου.

Φιάλαι εκ χάρτου. Η ύαλουργία, ίδια δε το περι τήν κατασκευήν φιαλών μέρος της ύαλουργικής, μέλλει να εύρη μέγαν ανταγωνισμόν διά τινος νέας εφευρέσεως του κατασκευάζειν φιάλας εκ χάρτου. Έν Λονδίνω συνστάθη έσχάτως εταιρεία τις με κεφάλαιον 120,000 λίρων στερλίτων, επιδιώκουσα τον σκοπόν του ν' άποκτήση εν Άγγλία διπλώματα προνομίας δια τήν κατασκευήν χαρτινων φιαλών και να ιδρύσση μεγάλα προς τούτου εργοστάσια. Αι χάρτιναι αυται φιάλαι, των όποιων ύπάρχουν ήδη έτοιμα πρότυπα, θεωρούνται ως λίαν κατάλληλοι διά τήν άποστολήν βευστών εις μεγάλας άποστάσεις.

Μαριόρινν έγαλμα πυγμάχου εις φυσικόν μέγεθος άνεσκάφη έσχάτως εν Σορρέντω πλησίον της Νεαπόλεως. Αι χείρες του πυγμάχου είναι περιτελυγμέναι με τον ήμάντα, η δε κεφαλή έστεμμένη με στεφανον εκ κλάδων έλαιας.

Έν Λονδίνω άνεκαλύφθη εις μικράν απόστασιν από του γενικού γραφείου του ταχυδρομείου μέρος τι του αρχαίου Ρωμαϊκού τείχους της πόλεως, έχον μήκος έκατον ποδών.

BIBLIΟΘΗΚΗ.

— ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ, Άριθμ. 9. Λουίζα Μίλερ η Ραδιουργία και έρω. Τραγωδία υπό Σχίλλερ, μεταφρασθεΐσα εκ του γερμανικού υπό Σ...

— ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ, Άριθμ. 10. Σύγχρονα Διηγήματα, ήτοι Ο παππ Νάρκισσος υπό Δ. Βικέλα, Η βιβλιοθήκη του κύρ Λούκα υπό Εμ. Χαράλαστο. Γραικος, Γιαννίταρος και Βενεζάνος υπό Δημ. Γρ. Καμπούρογλου, ο Αρστής Άγγελόμανος υπό Γεωργίου Δροσίνη, Ίστατή έλιπς υπό Άρστοτέλους Κουρτίδου, Μετα τήν φιλοξενίαν υπό Ιω. Μ. Δαμβέργη, Η Άσχημ υπό Άνθ. Καρυβίτσα. Έκαστος αριθμός εζ 96 περίπου σελίδων τιμάζεται 60 λεπτόν. Διά πάσαν αίτησιν άπευδυντέον προς τον εν Αθήναις εκδότην Γουλιέλμον Μπαρτ.

— Βιβλιοθήκη του Έλληνικού Λαού εκδιδομένης υπό Ξενοφώντας Δ. Ζόγουρα, καθηγ. Τόμ. Ε'. Μαΐου 1888. Το βιβλίον της Γυναίκος Τμη έκάστου Τόμου εν Αθήναις λεπτ. 20, άλλου 25.

— Ε. de Amicis. Αναμνήσεις του ΛΟΝΔΙΝΟΥ, μετάφρασις Άνδρέου Κ. Χουμή. Έν Σύρω. Το βιβλίον άποτελείται εζ 62 σελ. και τιμάζεται δραχμή.

— Η Καμπάνα του χωριου μου, υπό Ιωακείμ Βαλαβάνη. Η λαμπρά αυτη και λίαν ένδιαφερόσα πραγματεία άναγνωσθεΐσα εν τω φιλολο-

γιστώ Συλλόγω „Παρνασσώ“ εν Αθήναις, έπέσπασε ζηρώς χειροκροτήσεις και ειλικρινή συγχαρητήρια παρὰ του πολυπληθούς και φιλομούσου άρχατρύου, και έτυχεν έξαιρετου έπιδοκιμασίας παρ' όλου του έλληνικού τύπου. Σύνκειται εζ 27 σελίδων.

— Άγγέλειται η έκδοσις της Ίστορίας της Γαλλικής Φιλολογίας υπό Αλικατερίνης Ζάρκου. Η λογία συγγραφεύς εν τή άγγελία εκδέτει δια βραχείων τον τρόπον και τήν μέθοδον ήν ήκολούθησεν εν τή συγγραφη του βιβλίου της. Μη άρκουμένη εις τήν άπλήν έκθεση των γεγονότων ζήτησε να εξηγήσση και αίτιολογήσση τα καθ' έκαστα πασών των περιόδων της Γαλλικής φιλολογίας, ανατρέχουσα εις τήν πρώτην αυτης γένεσιν και διευκρινύουσα τας διαφόρους αίτιας αιτινες επεδρασαν εις τήν όλην αυτης ανάπτυξιν. Αποβλέπουσα δε πάντοτε εις Έλληνας άναγνώστας ένδιετριφε μάλλον περι τήν σύγχρονον φιλολογίαν και τήν άφήρησιν όσων έχουσι πλείονα σέσιν προς τήν Έλληνικήν γραμματολογίαν. Πάσας αυτης τας μελέτας διαίρεσασα εις περιόδους κατά χρονολογικήν τάξιν συνέπτυξεν εις δύο τόμους, ών έκαστος τιμάζεται δραχμ. 3.

— Από της πρώτης Μαΐου ήρξαστο η έκδοσις νέας εφημερίδος εν Αθήναις υπό τον τίτλον „Le Courrier d'Orient“, εκδιδομένης γαλλιστι και έλλητιστι δις της έβδομάδος. Συνδρομή ετησια διά το έξωτερικόν φρ. 20.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ο εκ των ἄρθρων αὐτοῦ στίχων γνωστὸς τῷ ἑλληνικῷ κοινῷ καὶ τοῖς ἀναγνώσταις τῆς Κλειῶς νεαρὸς ποιητὴς κ. Ι. Πολέμης...

Ἐάν τὸν χειμῶνάου π' ἀνδρίζει ἀπάνω 'στ' ἀφύλλα κλαδιά, 'ς τοὺς πάγους λουλουδά χαορίζει...

Ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλον λόγον εὐρίσκει τις ἀρμόζοντα τὸν εὐαῖδη τίτλον εἰς τὴν ποιητικὴν συλλογὴν τοῦ Κ. Πολέμη, ὅτι χαρίζει καὶ αὕτη, ὅπως ὁ χειμῶνάουδου λουλουδά εἰς τοὺς πάγους τῆς συγχρόνου ἡμῶν φιλολογίας...

Τινὲς εὐρίσκουσι τοῦτο κυρίως τὸ ἐλάττωμα ἐν τῇ ποιήσει τοῦ κ. Πολέμη, ὅτι μίαν μόνην χορδὴν ἔχει ἢ ἄλλως εὐφωνοτάτη λύρα αὐτοῦ, τὴν χορδὴν τῆς ἀγάπης.

Ἡ ποίησις τοῦ κ. Πολέμη δὲν περιβάλλεται ὑπὸ κάλλους θαμβοῦντος, δὲν εἶνε ὑψηλῆς καὶ αἰθεροβάμων, εἶνε γλυκεῖα, συμπληρῆς, εὐμορφος ἐν τῇ ἐπιτυχεῖ συλλήψει καὶ τῇ ρυθμικωτάτῃ ἐκτελέσει.

Καὶ ἀντὶ διὰ πεζῶν φράσεων ν' ἀναπτύξωμεν τὸν τρόπον δι' οὗ ὁ νεαρὸς ποιητὴς κατορθοῖ αὐτὰ τὰ ἀπλούστατα καὶ λιτότατα θέματα νὰ πραγματοποιῆται μετ' ἰδιαζούσης χάριτος...

Ἐστὸ πλαῖ φέγγη τὸ κερὶ, δόξωρά μου οἱ τότῃσι καὶ 'στὸ τραπέζι ἀπλώνονται χιλιαὶς χιλιάδες στίχοι...

Τί ἔκανα 'στὰ μάτια σου καὶ κάνουν πῶς δὲν βλέπουν; Μήπως δὲν τὰ τραγούδησα μὲ στίχους ποὺ τοὺς πρέπουν;

Πῶς τῆς ἀρέσῃ κάποτε σκληρὰ νὰ μὲ περιῶξῃ! μοῦ κάνει τάχα πῶς πονεῖ καὶ πῶς ἀναστεναίξει.

Ο Ἐρωτὰς παντρεύθηκε τῇ Ζήλειᾳ 'ς τὴν καρδιά μου κ' ἐγέννησαν χίλια παιδιὰ, τὰ χίλια βάσανά μου.

Ο ἐκ διακοσίων καὶ ἐπέκεινα σελίδων τόμος τῶν Χειμῶνάουδων διαίρεται εἰς τρία μέρη, ὧν τὸ δεύτερον περιέχει ἑμμετρα διηγήματα, γεγραμμένα σχεδὸν ἀπαισίστως κατὰ τὸν τύπον τῶν δημοτῶν ἀσμάτων.

Ἄλλ' ἡ προσωπικότης τοῦ ποιητοῦ κυρίως ἐκδηλοῦται ἐν τῇ πρώτῃ μέρει καὶ τῷ τρίτῳ, καὶ τὴν ποίησιν αὐτοῦ τὴν θαυρούσαν ἅμα καὶ μειδιῶσαν, τὴν μεταπλάττουσαν ἀπὸ τῆς λύπης εἰς τὴν χαρὰν, χαρακτηρίζει τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον χαρὰ καὶ λύπη ποίημα...

Φ. Α. Σ. εἰς Σμύρνην. Τὸ αἰτηθὲν τεύχος ἀπεστάλη, ἀναμενόμενον δὲ νεώτερον. — κ. Α. Μ. εἰς Ἀρχαίον. Συνεμορφώθημεν πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν Σας καὶ ἐλπίζομεν νὰ ἴσθῃ ἤδη κάτοχος...

Ἐλάβωμεν ὑπὸ σημείωσιν, πρὸς δὲ τὸν νέον συνδρομητὴν Σας ἀπεσταλμένον ἀμέσως τὰ ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἐτ. τούτου τεύχη. — κ. Ι. Ζ. εἰς Βατοῦμ. Ἐλήφθησαν καὶ Σας εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

αὐτὴν διὰ τοῦ αὐτοῦ ταχυδρομείου. — κ. Ι. Μ. εἰς Λευκωσίαν. Ἐλήφθησαν καὶ ἀμέσως ἀπεστάλη μέσον Lloyd, τὰ λοιπὰ ἴαν προσεχῶς. — κ. Ι. Γ. Ρ. εἰς Μιτυλήνην. Θ' ἀρχίσωμεν τὴν ἀποστολὴν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ο Ἀυτοκράτωρ τῆς Βραουλίας Ἀδμ Πέτρος ὁ Β' (μετὰ εἰκόνας). — Ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ Εὐγενίου Ζωγράφου (τέλος). — Ἡ Χελιδὼν ὑπὸ Κ. Γεροκλέους (μετὰ εἰκόνας). — Νοσταλγία. Ποίημα ὑπὸ Ἀριστομένους Προβελεγγίου.

Ἐκδότης Π. Α. ΖΥΓΟΥΡΗΣ.

Τύποις Bär & Hermann, ἐν Λειψίᾳ. — Χάρτης ἐκ τῆς Neue Papiermanufaktur ἐν Στρασβούργῳ. — Μελένη Frey & Sening, ἐν Λειψίᾳ.